Beatrice Kiseleff

Sfidarea paranormalului

cunoştinţe
la îndemână

cartea de buzunar

© Editura **cartea de buzunar**
Toate drepturile rezervate.
Orice reproducere, integrală sau parţială, prin orice mijloace,
efectuată fără consimţământul editurii este ilegală şi constituie un delict sancţionat
de Legea Dreptului de Autor şi de Codul Penal.

Coordonator: Dan Apostol
SG R: Titel Folea
Secretar de redacţie: Mirela Cătălinoiu
Redactor: Rodica Bretin
Tehnoredactor: Cristian Dinu

Coperta I: Cristian Dinu

Director Marketing/Publicitate:
Georgeta Moldovan Consultant
redacţional: Tudor Octavian

Descrierea CIP a
Bibliotecii Naţionale a României
KISELEFF, BEATRICE
Sfidarea paranormalului / Beatrice Kiseleff
Bucureşti: **cartea de buzunar**
ISBN 973-8351-32-4
159.961

Editura **cartea de buzunar**
Str. Tokio nr. 1, Bucureşti, sector 1
C.P. 135-O.P. 13
Telefon: 230.20.53,230.20.52
Fax: 230.20.53
Mobil: 0744.379.859
E-mail: office§ cdb.ro
www.carteadebuzunar.ro
www.cdb.ro
Contact: Titel Folea (SGR)

Difuzare:
Librăria NOI
Str. Comana nr. 50, Bucureşti, sector 1
Tel/fax: 222.89.84 email: nmp@xnet.ro

NDC Grup 2000 SRL
P-ţa Presei Libere, nr. 1, Casa Presei Libere,
Corp C, Parter, Bucureşti, Sector 1
Tel: 205.72.00;
Fax: 205.72.20;
Email: office@ndc.ro

Tipărit la:
CoPrInt
Tel.: 490.82.41 fax: 490.82.43 e-mail: vanzari@imp.ro

Editura PUNCT
Bd. Timişoara, nr. 139, Bucureşti, Sector 6
Telefon: 211.58.04, 212.03.47' Fax: 212.03.48 Email: paideia@fx.ro

FORŢA CREATOARE A GÂNDULUI

„Tot ceea ce există este viu - deci şi gândurile noastre."

(Abd el-Kader, „Scrieri spirituale")

Gândirea poate construi tot ceea ce vrem, tot ceea ce-i cerem să producă. Uneori, simpla năzuinţă inconştientă este suficientă pentru ca forţa creatoare a acestei vagi dorinţe să se materializeze în jurul nostru, în principiu, forţa creatoare a gândului poate fi folosită în avantajul propriu, dar, scăpată de sub control, riscă să se întoarcă împotriva noastră.

Gândirea, acest lucru invizibil, nedefinit, poate avea proiecţii suficient de puternice pentru a însufleţi materia, în *„Colocviul de la Veneţia"* - carte apărută la editura Felin, 1987 - se ridică problema transformării gândirii în acţiune. Iată ce spune Jeanne Guesne: „în această nouă stare a fiinţei (trecerea spre moarte, n.n.), o constatare este fundamentală: cel mai neînsemnat gând se materializează instantaneu, adică, dacă vă gândiţi la o «pisică» sau la un «trandafir», acestea apar pe loc. Dar acelaşi lucru se întâmplă şi dacă vă gândiţi la un «şarpe» sau la un «leu»."

Celebra *„Carte tibetană a morţilor"* este plină de spaima unor materializări terifiante. Vechii egipteni erau înfricoşaţi şi ei de numeroşii monştri cu corp de animal din *împărăţia morţilor,* de care însă numai aceia care în viaţă se făcuseră vinovaţi de mari păcate aveau a se teme... Este de presupus că la baza celor două tradiţii, total independente, au existat nişte experienţe autentice ale aceleiaşi realităţi.

Tradiţia sufită, mai cu seamă prin Ibn Arabi („prinţul misticii musulmane"), recunoaşte puterea forţei creatoare a gândirii, însă numai la mistici, care, prin marea lor energie spirituală, pot produce, cu adevărat,

obiectele dorite, în acest caz, este vorba de creaţii benefice, deşi mistica musulmană a sufiţilor afirmă şi posibilitatea proiecţiilor negative.

Astfel, se pot materializa vorbele sau chiar faptele, după cum este consemnat în tradiţiile conform cărora, după moarte, faptele se întrupează şi îl interpelează pe cel care le-a comis. Omul care a făcut fapte bune este lăsat liniştit în mormântul lui, iar acela care a comis fapte rele este chinuit.

Clarviziunea mediumurilor funcţionează, într-o oarecare măsură, după principiul transformării simbolice a viselor. Visele sunt rareori premonitorii; în general, ele reprezintă preocupările noastre, problemele cotidiene puse în scenă după un scenariu ce oferă adesea şi soluţiile lor. Acest program, al cărui realizator şi spectator exclusiv suntem, nu este altceva decât proiectarea noastră, transpunerea în simboluri.

Jean-Robert Pasche - care a creat, la Geneva, un Centru de studii şi cercetări ale viselor -, analizând un număr foarte mare de vise proprii, ca şi pe acelea ale unor colaboratori, afirma în *„Leş Reves ou la connais-sance interieure":* „Personajele din vise nu sunt altceva decât reprezentări ale noastre. Animalele, copiii, locurile în care se petrec visele reprezintă o parte distinctă a psihicului nostru". Teorie confirmată, de altfel, şi de alte personalităţi în materie.

Se pare că există totodată o legătură între această forţă creatoare şi anumite fenomene calificate astăzi drept *divinatorii, telepatice* sau *de viziune în sincronicitate.*

N-ar fi imposibil să existe anumite *societăţi secrete* care să dirijeze totul pe Pământ. Cu atât mai mult cu cât uneori s-au observat fenomene ciudate în preajma unor asemenea societăţi (Templierii). Se crede că ar exista chiar o asociaţie internaţională *(Oamenii în negru)* care împiedică omenirea să ajungă la anumite taine ale ştiinţei pentru care nu este încă pregătită.

Atât ştiinţa, cât şi tradiţia consemnează existenţa unor oameni cu calităţi deosebite, între care se pot număra fiinţe nemuritoare *(Ahasverus, Ghilgameş, Protectorul, Regele Lumii).* Există fenomene, cum ar fi premoniţiile sau re-editarea misterioasă a unor întâmplări petrecute de demult, care ar putea fi explicate prin existenţa unui fel de

„film" păstrător al tuturor evenimentelor trecute, dar şi viitoare, care poate fi derulat înainte sau înapoi şi consultat de oameni având calităţi speciale (Apollonius din Tyane, de pildă, a refuzat să se urce într-o ambarcaţiune, afirmând că se va scufunda, ceea ce s-a şi întâmplat). Se cunosc persoane ce manifestă la un moment dat performanţe excepţionale, cum a fost doamna Blawatsky, care, dintr-o femeie obişnuită, s-a transformat brusc şi inexplicabil într-o persoană de o mare erudiţie, cunoscând şi vorbind limbi pe care nu le învăţase niciodată...

în categoria calităţilor nebănuite ale creierului nostru se înscriu de asemenea şi *stările modificate ale conştiinţei,* care conferă omului posibilitatea de a călători pe întortocheatele căi ale inconştientului, de a afla surse noi de vindecare şi tratament prin *hipnoză* sau *autohipnoză,* de a transmite la distanţă gânduri *(telepatia)* sau materie *(teleportarea),* precum şi de disciplinare a spiritului cu ajutorul *meditaţiei* - o formă deosebită de concentrare, al *transei* - starea de meditaţie în care eul îşi părăseşte învelişul carnal, putând călători în astral, ori al *levitaţiei* -capacitatea de a ridica diverse corpuri fără a le atinge şi de a pluti în spaţiu.

Stimularea unor anumite zone ale creierului duce la *disocierea personalităţii, la instalarea stării de vis, la impresia de deja vu* sau poate provoca experienţe cu caracter mistic. Aceeaşi forţă a creierului nostru poate produce *bilocaţia* - prezenţa simultană a unei persoane în două locuri deodată, dar şi *telekinezia* - îndoirea unor metale, pornirea unor dispozitive fără a le atinge. Sunt cunoscute şi fenomenele generate de proprietăţile magnetice ale fiinţei umane, cum ar fi *radiestezia* - depistarea izvoarelor subterane şi pungilor de minereu cu o nuieluşă sau pendulul cu ajutorul căruia poate fi dedus sexul fătului din pântecele mamei... Toate acestea reprezintă partea umbrită a creierului nostru, a cărei forţă de nebănuit ne este încă necunoscută şi a cărei explorare poate conduce la rezultate remarcabile.

SOCIETĂŢI SECRETE

Poate că, dacă am reuşi să pătrundem prin tunelele spaţiale - aşa numitele „worm holes" - am putea stabili o comunicare cu alte fiinţe inteligente, fără a folosi vreun mijloc cunoscut până acum de ştiinţă. După cum, nu este imposibil să se fi stabilit deja, mai demult, contacte între unele societăţi secrete şi inteligenţe ale altor planete, despre care să nu ştim!

Arthur Machen afirma că, dacă Cristofor Columb ar fi fost cu adevărat un geniu, după ce a descoperit America s-ar fi întors singur, spunând că nu a găsit nimic. Oameni de acest gen există, ei se mulţumesc să activeze fără a face cunoscute rezultatele muncii lor...

Conform cercetărilor lui Caltell asupra inteligenţei umane, se pare că IQ.-ul scade brusc după ce a atins indicele 200. Unii se întreabă chiar dacă are vreun rost încercarea de a depăşi acest nivel. La un moment dat, se credea că nu pot exista deodată mai mult de o mie de inteligenţe care să depăşească acest indice. Şi dacă această mie de inteligenţe absolut excepţionale s-ar constitui în societăţi secrete?!

Cu siguranţă că civilizaţiile înaintate ale trecutului au avut *societăţi secrete.* Civilizaţiile au dispărut, dar, într-o formă sau alta, societăţile secrete au supravieţuit.

Există idei care nu apar în mod spontan într-un creier decât o singură dată în istoria omenirii. Aceste idei sunt conservate din vremuri imemoriale, de către iniţiaţi, şi sunt comunicate, din când în când, oamenilor, ca să nu dispară definitiv. Celebrul psiholog specialist în comportamente umane C. Daly King pretinde că a întâlnit iniţiaţi a căror ştiinţă se întoarce în timp până în perioada Egiptului antic.

Guenon, în lucrarea *„Le regne de la quantite et des signes des temps",* apărută la editura Gallimard în colecţia „Idees", afirma în legătură cu iniţierea:

„Face parte din lucrurile care nu le sunt la îndemână celor din grupurile oficiale. De aceea, o neagă, aşa cum neagă orice îi depăşeşte

în vreun fel, pentru că toate studiile şi cercetările lor pornesc de la un punct de vedere fals şi nu pot duce, în cele din urmă, decât la negarea a tot ceea ce nu-i inclus în acest punct de vedere. Aceşti oameni sunt atât de convinşi de superioritatea lor, încât nu admit că ar putea exista ceva care să îi surclaseze. Desigur, în acest fel, şi orbii ar fi îndreptăţiţi să nege existenţa luminii, pretinzându-se superiori oamenilor normali."

Tradiţia este conservată în locuri tainice. Asemenea locuri s-ar afla în deşertul Gobi şi în peninsula Yucatan. Se mai vorbeşte, de asemenea, despre informaţii înscrise în textura Spaţiu-Timp, care pot fi recuperate prin extinderea facultăţilor paranormale despre care vorbeşte Rudolf Steiner.

Informaţia tradiţională pare a fi fost înscrisă şi în codul nostru genetic. Nu se ştie încă dacă acest pachet de informaţii privind tradiţia este transmis în codul genetic prin ereditate mendeliană (cum se petrece cu caracterele obişnuite) sau după o altă lege, necunoscută ştiinţei. Cert este însă că păstrăm în genele noastre memoria strămoşilor îndepărtaţi, care poate fi scoasă la suprafaţă.

A iniţia pe cineva nu înseamnă a-i ţine nişte cursuri, ci a-i aduce în conştient ceea ce ştie deja, fără să-şi dea seama. De aceea, tradiţia este indestructibilă şi va fi prezentă în noi atâta timp cât va exista fiinţa umană. Iniţierea nu este, aşadar, legată de ritualurile societăţilor primitive; ea este un fenomen foarte rar, care se limitează, probabil, la vreo sută de candidaţi pe generaţie. Majoritatea fiinţelor umane trăiesc şi mor fără să fie conştiente ce comori ascund în ele.

Societăţi esoterice

Societatea numită iniţial „Order of The Golden Dawn in The Outer" („Ordinul zorilor aurii al comunicării în exterior") a fost fondată oficial la l martie 1888, primind girul SDA - *Sapiens Donabitur Astris,* o societate germană secretă compusă mai cu seamă din alchimişti, care îi salvase viaţa lui Goethe atunci când medicii se declaraseră neputincioşi. Societatea mai exista încă în secolul al XX-lea, fiind în legătură cu „cercurile cosmice" organizate de Ştefan George, care

1-au combătut pe Hitler (după unele surse, contele von Stauffenberg, cel care a înfăptuit atentatul din 20 iulie 1944, făcea parte din aceste „cercuri cosmice").

Societatea şi-a datorat existenţa unei întâmplări. Reverendul englez A. Woodford se plimba, în anul 1888, de-a lungul străzii Farrington din Londra. La un anticar a găsit un manuscris cifrat însoţit de o scrisoare în limba germană, în care era stipulat că, dacă cineva va putea descifra înscrisul, să ia legătura cu SDA, prin intermediul doamnei Sprengel.

Reverendul, francmason fiind, a împărtăşit descoperirea unor prieteni, dr. Woodman şi dr. Winn Westcott, ambii eminenţi eruditi şi cabalişti, deţinând posturi înalte în ierarhia masonică (dr. Westcott era de profesie medic legist şi judecător de instrucţie). Cei doi au reuşit să descifreze destul de uşor manuscrisul. Primind instrucţiuni din partea doamnei Sprengel să-şi continue munca, au apelat la un alt francmason, un personaj ciudat, Samuel Liddel Mathers, căsătorit cu sora lui Henri Bergson. Era un om cu o cultură surprinzătoare, dar cu idei destul de neclare. El a întocmit „Ritualurile Mathers", cu extrase dintr-un document al cărui original era în limba germană şi din alte documente pe care le poseda, precum şi din mesajele primite de doamna Mathers prin intermediul clarviziunii. Acesta a constituit documentul supus apoi SDA pentru primirea aprobării de a fonda societatea.

Aşadar, societatea era compusă la început din dr. Woodman, dr. Winn Wescott şi Samuel Liddell Mathers, conte de MacGregor, care susţinea că ar fi reîncarnarea a şase nobili şi magicieni scoţieni.

înfiinţarea societăţii „Order of The Golden Dawn in The Outer" a fost anunţată oficial în 1889. Era pentru prima şi ultima dată când o autoritate esoterică (SDA) îşi dădea girul pentru fondarea unei societăţi de comunicare cu exteriorul. Din ea au făcut parte personalităţi a căror cultură şi inteligenţă sunt indiscutabile: poetul Yeats - care va primi Premiul Nobel pentru literatură -, Arthur Machen, Algernon Blackwood, Sax Rohmer, istoricul A.E. Waite, celebra actriţă Florence Farr şi mulţi alţii. Cele mai strălucite spirite din Anglia vremii făceau parte din *Golden Dawn.* Loja principală se afla la Londra, iar Mare

Imperator era Yeats, dar au fiinţat loji şi în alte provincii din Anglia, precum şi la Paris, unde Mathers locuia în majoritatea timpului.

Ordinul avea două niveluri: primul, împărţit în nouă grade, unde se făcea instruirea, iar al doilea, fără grade şi trepte, care se ocupa de cercetare.

\ în gradul întâi se învăţa limba enochiană a lui John Dee, alchimie

- şi mai ales o formulă care, dacă era corect pronunţată, te ajuta să devii invizibil. Aceasta suna astfel: „Ol sonuf vaorsag goho iad balt, lonsh calz vonpho. Sobra Z-ol ror l ta nazps", ceea ce nu seamănă cu nici o limbă cunoscută. Cel care o rostea era înconjurat de un elipsoid de invizibilitate, înscris la o distanţă medie de 45 de centimetri de corp. De la al doilea grad al primului nivel, candidatul putea vindeca orice boală mentală şi orice slăbiciune. Membrii societăţii cunoşteau

' vreo 50 de tratamente care, se pare, dădeau rezultate foarte bune.

La 29 octombrie 1896, Mathers publica un manifest în care afirma că mai există şi un al treilea nivel al societăţii, format din supraoameni. Iată textul: „Sunt oameni şi trăiesc pe acest Pământ, dar posedă

'J puteri supraomeneşti. Când i-am întâlnit în locuri frecventate, nimic din aparenţa şi vestimentaţia lor nu-i deosebea de oamenii obişnuiţi.

. Numai că aveau o sănătate transcendentală şi o vigoare fizică deosebită. Aparenţa fizică arăta că ar fi posedat elixirul vieţii îndelungate.

, Dar, dacă întâlnirea se petrecea în locuri nefrecventate, ei purtau robe simbolice şi însemnele rangului lor."

Din acea clipă, Mathers a devenit obiectul unei persecuţii care a dus, în cele din urmă, la moartea sa, în anul 1917. Pe de altă parte, manifestul lui a atras în societate figuri foarte controversate, cum a fost celebrul Aleister Crowley.

Personaj absolut sinistru, după cum ne asigură Bergier în volumul său *„Cărţi blestemate",* Crowley a apărut într-o zi a anului 1900 la Loja din Londra, purtând o mască neagră şi un costum ecosez. A declarat că este trimisul lui Mathers şi a venit să preia conducerea Lojei. Reacţia a fost violentă. Yeats, imperatorul Lojei, 1-a internat pe Mathers la ospiciu şi 1-a expulzat pe Crowley, iar A.E. Waite a pus sub semnul întrebării existenţa celui de-al treilea nivel şi a superiorilor necunoscuţi.

în 1903, Waite şi un număr de prieteni ai săi au demisionat din acest ordin pentru a constitui un altul, numit tot *Golden Dawn.* Ordinul lui Mathers a mai funcţionat până în 1905, când s-au retras Yeats, Arthur Machen şi Win Westcott.

Mathers a luat cu sine ansamblul ritualurilor, permiţând reproducerea anumitor fenomene. Orice tentativă de a le publica s-a dovedit infructuoasă, deoarece fie au luat foc manuscrisele, fie posesorul lor a căzut bolnav şi în cele din urmă a murit. Unii susţin că persecutorul lui principal ar fi fost Crowley, deşi acesta, aparent, nu era decât un megaloman lipsit de importanţă.

Dacă manuscrisele lui Mathers au dispărut, a rămas în schimb o serie de ritualuri sau cursuri ţinute la *Golden Dawn* şi publicate în SUA de dr. Israel Regardie, la începutul anului 1971, *„The Golden Dawn and Its Inner Teachings"* - R. G. Torrens BA. Această carte prezintă avantajul de a fi scrisă în mod raţional, la sfârşitul fiecărui capitol (48 în total) existând o scurtă bibliografie.

Sunt şi alte mărturii despre *Golden Dawn.* în rândul membrilor acestui ordin se numărau nu numai mari scriitori, dar şi fizicieni, matematicieni, experţi militari, medici. Este evident că toţi cei ce au făcut parte din *Golden Dawn* au ieşit îmbogăţiţi spiritual, insistând ulterior asupra frumuseţii, plenitudinii şi noului sens al vieţii pe care 1-au dobândit. Gustav Meyrich scria: „Acum ştiu că există o trezire a eului nemuritor".

OAMENII IN NEGRU

S-a spus nu o dată că există o asociaţie internaţională care face tot ce-i stă în putinţă ca să împiedice omenirea să acceadă la anumite secrete ale ştiinţei pentru care nu este încă pregătită.

Asociaţia oamenilor în *negru,* cum o numeşte Bergier, ar exercita această activitate încă din vremea Egiptului antic. Autori de talia lui ! C. Daly King fac aluzie la grupările contemporane care posedau şi : foloseau secretele *„Cărţii lui Thoth".* King pretinde că Orage şi Gurdjieff erau membri în asemenea grupări. După părerea lui C. Daly • King, „numai o organizaţie compusă din persoane calificate şi efi-

ciente putea face iniţierea în aceste tehnici şi numai în interiorul unei , asemenea organizaţii ar fi putut fi pregătit discipolul potrivit." i

Dacă o astfel de organizaţie există cu adevărat, atunci ea posedă *„Cartea lui Thoth"* - sau ceea ce a mai rămas din ea. întrucât, dacă egiptenii aplicau papirusurilor valoroase un procedeu special de conservare, nu ar fi absurd ca un astfel de sul să fi putut ajunge până în • secolul al XlX-lea, când putea fi fotografiat (dacă nu cumva orga

nizaţia cunoştea procedeul fotografierii încă înainte de secolul al XIX-lea, ceea ce nu ar fi exclus: cumnatul lui Cromwell şi şeful poliţiei sale : secrete a folosit, se pare, într-un cabinet special, o tehnică analoagă ^fotografiei...).

în piramidele egiptene funcţionau adevărate şcoli de iniţiere, cum a fost Marea Şcoală. Specialitatea ei consta în cunoaşterea obiectivă a Universului real. Referindu-se la aceasta, C. Daly King spunea: „Marea Şcoală pusese la punct o ştiinţă pe care nu o mai posedăm: ştiinţa opticii psihologice. Aceasta permitea studierea oglinzilor care nu reflectau decât ceea ce era negativ în persoana care se privea în ele. O astfel de oglindă se numea *ankh-el-maat,* oglinda adevărului. Candidatul admis la Marea Şcoală nu vedea nimic în oglindă, deoarece era purificat, eliminând tot ceea ce era rău în el. Un asemenea candidat era numit *„Maestrul oglinzilor pure."*

Anumite secrete ar putea fi într-adevăr periculoase, netrebuind să fie cunoscute încă de omenire. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să credem toate legendele; un papirus despre care se spunea că ar ascunde toate tainele cerului şi ale pământului nu conţinea, de fapt, decât ecuaţii de gradul întâi... S-ar putea deci ca adversarii *„Cărţii lui Thoth"* să exagereze. După cum, nu ar fi imposibil să aibă dreptate!

Bergier redă istoria modului în care a găsit Nefer-ka-ptah *„Cartea lui Thoth"*. Papirusul egiptean din care a fost extrasă datează de 33 de secole. Nefer-ka-ptah a dat de urma *„Cărţii lui Thoth"* datorită unui preot antic. Cartea ar fi fost păzită de şerpi, scorpioni şi, mai ales, de un şarpe nemuritor. Era închisă în mai multe recipiente, introduse unele în altele, care zăceau pe fundul unui râu. îndrumat de un preot al lui Isis, Nefer-ka-ptah a reuşit să scoată cartea cu ajutorul unui dispozitiv magic, a tăiat şarpele nemuritor în două şi a îngropat în nisip cele două jumătăţi, destul de departe una de cealaltă ca să nu se poată reuni. Apoi a citit prima pagină din Carte şi a înţeles cerul, pământul, abisul, munţii şi marea, limbajul păsărilor, peştilor şi animalelor. A citit-o pe a doua şi a văzut Soarele strălucind pe cerul nopţii, iar în jurul lui mari forme de zei. A intrat apoi în casă, a luat un papirus curat şi un vas cu bere, a scris formulele secrete din *„Cartea lui Thoth"* pe papirus şi a spălat ceea ce scrisese cu berea pe care a băut-o după aceea. Astfel, ştiinţa acelei cărţi a rămas în el.

Dar Thoth s-a întors din Casa Morţilor şi s-a răzbunat cumplit. Nefer-ka-ptah, fiul şi soţia lui au murit. El a fost înmormântat cu onorurile cuvenite şi secretul lui Thoth a fost îngropat o dată cu el. *„Cartea lui Thoth"* a mai apărut totuşi de-a lungul secolelor. Una dintre legende susţinea că Apollonius din Tyane a găsit mumia lui Nefer-kap-tah cu mâinile legate în jurul *„Cărţii lui Thoth"*.

Nemuritorii

Cea mai cunoscută legendă pe această temă este aceea a evreului rătăcitor, Ahasverus, care, în ultimii cinci sute de ani, a apărut, de exemplu, la Hamburg în anul 1542. îl regăsim în Spania în 1575, la

Viena în 1599, la Ypres în 1623, la Bruxelles în 1640, la Paris în 1644, la Newcastle în 1790 şi la Salt Lake City în 1868, când a dat un interviu unui reporter mormon, O'Gradi, de la *„Desert News".*

însă cea mai veche menţiune despre imortalitate care provine din Orientul Apropiat este epopeea sumeriană *Ghilgameş.*

în Asia, potrivit tradiţiei chineze, în secolul al doilea din era creştină, alchimistul Wei-Po-Yang a descoperit elixirul vieţii fără de moarte - făcându-1 nemuritor pe un discipol de-al său (şi pe câinele acestuia, care băuse întâmplător din licoare). Alchimiştii chinezi consideră că aurul este indispensabil pentru un astfel de elixir.

în secolul al XVIII-lea, *„Lexicul universal"* al lui Zedler aminteşte de *panaceu aqua* - care la analiză se prezintă ca apa, dar prelungeşte viaţa şi vindecă multe boli.

Un tratat din 1570, atribuit lui Paracelsus, vorbeşte despre o tinc-tură, *Tinctura Phisicorum,* cu care medicii egipteni au reuşit să trăiască 150 de ani. Un oarecare Salomon Trismosin a reîntinerit în mai multe rânduri (faţa şi părul şi-au recăpătat culoarea şi supleţea, iar coloana vertebrală i s-a îndreptat), întrebat până când vrea să trăiască, ar fi răspuns: „Până la Judecata de Apoi", în secolul al XlX-lea exista o societate secretă (SDA) care deţinea acest elixir, cu care 1-ar fi vindecat pe Goethe. Se spune că tot o asemenea societate i-a prelungit viaţa fostului cancelar german Konrad Adenauer. Deci n-ar fi exclusă existenţa unor *nemuritori* care pot interveni în anumite situaţii în viaţa noastră.

O sectă californiană scria în *„Le Counier de l'Immortalite":* „Orice este posibil, chiar şi nemurirea. Va veni o zi în care oamenii se vor mira că strămoşii lor erau atât de ignoranţi încât au trăit mii de generaţii în umbra falsei convingeri că moartea ar fi inevitabilă."

Există nenumărate legende despre regi care dorm (regele Arthur la Richmond Castle, Yorkshire; regele ceh Wenzel în muntele Blanik; Frederic Barbarossa în munţii Turingiei). Legenda creştină a „celor 7 adormiţi din Efes" se regăseşte în *Coran.* Nemuritorii apar şi în *Cântecul Nibelungilor,* poemul eroic medieval german ce relatează evenimente istorice din secolele V-VI d.Hr., introducând însă personaje şi episoade mitice.

în China, nemuritorii se aflau în fruntea societăţilor secrete - mai ales a celei numite *Dragonul de smarald -,* pe care nici Gărzile Roşii ale lui Mao nu au reuşit să le distrugă.

Protectorii

Toate tradiţiile omenirii amintesc de ei. Indiferent ce nume poartă, *Protectorul* este personajul care intervine în momente critice pentru a salva omenirea de la dezastru. Nu trebuie confundat cu Mesia, nu este vreun sfânt sau altă personalitate religioasă. El este simbolul care stă la baza ordinelor cavalereşti. Cavalerii Templieri, de pildă, se considerau urmaşii direcţi ai *Protectorului.* De la Sumer încoace, poate chiar mai dinainte, apare în toate miturile.

în legendele sumeriene este cunoscut sub numele de Ghilgameş. O versiune completă, intitulată *„Epopeea lui Ghilgameş",* a fost găsită în biblioteca regelui Assurbanipal, înscrisă pe tăbliţe de argilă arsă şi datând din secolul al IlI-lea î.Hr. Există şi alte versiuni, unele având o vechime de 8 000 de ani, dar acestea sunt incomplete.

Regele Ghilgameş era considerat două treimi zeu şi o treime om, fiind nemuritor. El străbate oceanele şi vorbeşte despre un potop universal. Apoi, un bătrân supravieţuitor al deluviului, Utnapishtim, care îi destăinuie secretul nemuririi pentru a-1 salva pe prietenul său Enkidu: „Nu există nimic etern pe Pământ, dar în adâncurile mării se află un arbore asemănător cu măceşul; dacă un om reuşeşte să-1 găsească şi să mănânce din fructele lui, va dobândi tinereţea veşnică."

în America de Sud se credea că Quetzalcoatl („Şarpele cu pene") ar veni din stele. La mayaşi (triburi de amerindieni din America Centrală), *Protectorul* se aseamănă cu Ghilgameş şi Cavalerul alb descris în numeroase legende medievale.

în tradiţia asiatică, *Protectorul* este Regele Lumii, care intervine în anumite situaţii pentru a salva omenirea. Sub această formă apare şi într-o legendă europeană de la sfârşitul secolului al XlX-lea, redată în opera lui Saint-Yves d'Alveydre. Legenda stabileşte originea *Regelui Lumii* la Agartha (n-ar fi imposibil ca acest loc să se afle în Asia, unde

majoritatea populaţiei ştie despre existenţa şi întinderea acestui regat). D'Alveydre, el însuşi un personaj ciudat, ale cărui operă şi documente au dispărut în mod misterios, pretindea că a primit un emisar din partea *Protectorului* şi că s-a străduit să răspândească un mesaj venit din Asia. D'Alveydre leagă mitul *Protectorului* de existenţa unor ţări necunoscute (lumi paralele din alte dimensiuni ale Pământului). *„Regele lumii,* conducătorul care păstrează aspiraţiile spirituale ale omenirii, îşi instalează regatul unde consideră că ar corespunde cel mai bine necesităţilor epocii. Dacă există o geografie sacră, ea nu devine astfel decât în urma instalării acestui rege acolo. Din Egipt a trecut în China, de acolo în Irlanda, apoi în Delfi, iar acum, cine ştie... poate pe o altă planetă", afirma Frieda Wion în *„Regatul necunoscut".*

lată o întâmplare care s-a petrecut în Franţa, în timpul ocupaţiei germane, când la Lyon se afla un puternic centru al Rezistenţei. La începutul anului 1944, a apărut un personaj care se prezenta drept *Cavalerul alb* şi afirma că ar combate nazismul prin magie albă. Gestapo-ul a aflat că excentricul personaj va fi prezent într-o vilă de la periferia Lyonului, într-o anume zi din luna mai 1944. Agenţii Gestapo-ului 1-au văzut intrând în clădirea pusă sub observaţie, dar la zece minute după aceea, când au pătruns pe urmele lui, nu au găsit pe nimeni. Casa nu avea vreo trecere secretă şi nici o altă ieşire. Raportul Gestapo-ului a clasat incidentul drept un „caz inexplicabil".

Şi în ordinele cavalereşti există un arhetip al Protectorului: preotul loan sau *Maestrul secret al Templului.* Acest arhetip apare şi în islamism, iar Henri Corbin, în *„Pământul ceresc şi corpurile învierii",* consemnează: „Când vei afla din tratatele înţelepţilor antici că există o lume lipsită de dimensiuni (...) şi că aceasta, guvernată din lumea sferelor, are oraşe al căror număr este imposibil de evaluat (Profetul însuşi a menţionat două dintre ele, Jabalqua şi Jarbasa), nu te grăbi să strigi că este o minciună, pentru că această lume a fost atinsă şi contemplată de pelerinii spiritului şi acolo au găsit tot ceea ce constituia obiectul dorinţei lor."

în tradiţia evreiască se proclamă *Maestrul Numelui,* iar ultima sa încarnare istorică s-a numit Sabbatai Zvi. Şi evreii deţineau manuscrise

anunţând venirea apropiată a *Protectorului* pe pământ. Acesta trebuia să apară pe un pod de hârtie, aluzie destul de ciudată, care făcea probabil referire la textele sacre.

Protectorul, deşi poate călători în lumi paralele, îşi petrece majoritatea timpului aici, pe Pământ, ca să-i adune pe cei aleşi. Nu ar fi imposibil ca societăţi cum a fost aceea a Templierilor, dar şi unele societăţi islamice corespondente, să fi fost reprezentante ale *Protectorului* în anumite epoci şi locuri...

în Anglia există o societate secretă numită *Ordinul Graalului.* Sediul ei se află, începând din secolul al XlV-lea, într-o abaţie din Ţara Galilor, situată într-un sat al cărui nume nu figurează pe hartă. Legenda face din acest ordin adevăratul reprezentant al Angliei (care se numeşte „Logres", în opoziţie cu „naţiunea micilor negustoraşi"). Conducătorul Ordinului Graalului era în acelaşi timp şi Pendragon (conducător spiritual al celţilor), purtând un inel cu un ametist cristalizat în forma treptelor unei scări, în anul 1940, ameninţate cu dezastrul, unele obiecte ce aparţineau ordinului, purtând marca sfântului losef din Arimateea, au fost scoase din Anglia şi încredinţate scriitorului John Buchnan, guvernatorul de atunci al Canadei. După ce a trecut ameninţarea, la începutul anului 1941, obiectele au revenit la abaţia Ordinului Graalului. Printre intervenţiile directe ale *Protectorului* este menţionat adesea valul de incendii izbucnite la Londra în anul marii ciume din secolul al XlV-lea. Casele în care se aflau cei bolnavi au ars cu o flacără ciudată, asemănătoare cu aceea a unui foc de artificii, punând astfel capăt propagării molimei...

Deplasările *Protectorului* nu pot fi limitate la o zonă anume; el se mişcă pe cele cinci continente ale Pământului, ca şi pe alte Pământuri, folosindu-se de mijloace necunoscute nouă. S-ar putea ca aceste deplasări să explice şi ciudata afirmaţie despre călătoria lui Hristos în Tibet.

•5%.

-feti

După documente chineze şi tibetane, un personaj important a vizitat Tibetul în aceeaşi perioadă în care a trăit Hristos. Dar acest personaj nu s-a dovedit niciodată a fi lisus. S-ar putea să fi fost *Protectorul,* despre care s-au găsit dovezi că ar fi călătorit, în evul mediu, şi în America de Sud.

De la Ghilgameş la Cavalerul alb, apariţia *Protectorului* acoperă un arc de timp de vreo 6 000 de ani. Seniorii lui Dzyan, care au adus omenirii focul, arcul şi ciocanul, sunt chiar mai îndepărtaţi în timp decât Ghilgameş. Iar în epoca noastră îl putem asimila cu o serie de „profeţi" contemporani (cum ar fi Pak Subud din Indonezia sau conducătorii Soga-Gokkai din Japonia).

Când împăratul Japoniei a renunţat la „divinitatea" sa, prin capitularea din 1945, actul a avut o consecinţă neprevăzută. Un mare număr de documente din mânăstiri, rezervate numai familiei imperiale, au fost puse la dispoziţia cercetătorilor, în unele cazuri fiind chiar publicate. Se pare că ele aruncă o lumină atât asupra vizitelor *Protectorului,* cât şi asupra contactelor cu extraterestrii.

în California există numeroase secte care se revendică ale *Protectorului.* Totuşi, în cele 60 de secole de existenţă, *Protectorul* nu a fondat vreo religie; nu acesta este scopul său, ci acela de a interveni, la nevoie, în anumite momente din istoria omenirii. Puterea lui este limitată, sau poate că nu vrea să se folosească de ea integral, căci dacă toate problemele omului ar fi rezolvate printr-o intervenţie supranaturală, acesta nu ar mai evolua, nu s-ar maturiza.

în timpul celui de-al doilea război mondial, legendele de acest gen s-au înmulţit. Una dintre ele, foarte ciudată, provenea din Safed, satul cabaliştilor din Israel, în 1941, când era aşteptată o victorie a naziştilor în Orientul Apropiat, a apărut *Protectorul* la Safed şi a spus că viitorul este nesigur, pentru că valoarea cabalistică a cuvintelor „Siria" şi „URSS" este egală. „Dar, a adăugat el, voi interveni ca Rusia, şi nu Siria, să fie invadată."

în Africa, i se atribuiau puteri supranaturale lui Patrice Lumumba.

Cavalerul alb a apărut şi a dispărut într-un climat de înfrângere şi opresiune, încă din timpul „Războiului de şase zile" (1967), arabii aşteaptă venirea unui profet care să inverseze situaţia...

/

"*

FRÂNTURI DE ETERNITATE

if",

Părintele Ernetti, şeful catedrei de muzică arhaică (prepolifo-nică) de la Universitatea din Veneţia, a făcut prin anii '70 o înregistrare epocală cu cronovizorul său - un aparat pus la punct de el şi de alţi câţiva savanţi din toată lumea. Pe acest aparat el a reuşit să capteze sunetul şi imaginile unei tragedii antice, care s-a jucat în anul 169 î.Hr.: *„Tieste",* de Quintus Ennius - tragedie pierdută aproape în întregime. Nu rămăseseră decât 25 de fragmente, citate de trei autori latini: Probius, Nonius şi Cicero. Cronovizorul a restituit textul integral şi acompaniamentul său muzical, recitări cântate după stilul doric. Se ştie de asemenea că aparatul retransmisese şi o scenă dintr-o piaţă din Roma, obţinându-se informaţii din trecutul apropiat. Dar părintele Ernetti a captat pe aparatul său şi planurile unor hoţi care pregăteau o spargere. Prevenind poliţia, jaful a putut fi împiedicat. Preotul benedictin a prezentat aceste fapte la Tarent, având autorizarea Vaticanului. Ziarul italian *„Oggi*"consemna întâmplarea, iar profesorul Senkowski a tradus articolul în limba germană, însoţindu-1 de comentarii. Mama lui Pierre Monier, un tânăr ofiţer ucis în timpul Primului Război Mondial, a întreprins după instaurarea păcii un pelerinaj la locul bătăliei în care căzuse fiul ei. Acolo a avut strania impresie că aude şi vede scene din timpul luptei, într-o şedinţă de spiritism ulterioară, Pierre i-a explicat că nu fusese o halucinaţie, ci un fenomen natural. „Umbrele noastre au rămas acolo, pe câmpul de bătălie, i-a explicat el. Sunetul şarjelor furibunde mai răsună încă, steagurile fluturã în vânt... dar acestea nu sunt decât nişte imagini care au rămas întipărite, şi nu realitatea obiectivă... Deşi fenomenul respectiv este încă necunoscut pentru ştiinţa voastră (...), îl veţi înţelege destul de curând". Pierre a revenit asupra acestui subiect, explicând faptul că, printre miile de clişee înregistrate în acelaşi loc, o emisie de unde din partea celor aflaţi la faţa locului poate provoca selectarea tabloului dorit şi

reproducerea lui (similar accesării memoriei unui computer). „Un fel de telepatie, pe care aş numi-o materială, între două grupe de unde, care declanşează, asemenea unui resort, scena pusă în mişcare de unde analoage acelora în care a fost inundată atunci când s-a format..."

Acest fenomen poate fi provocat şi de anumite condiţii atmosferice deosebite, periodice sau excepţionale; astfel pot fi explicate unele apariţii de fantome, cum ar fi defilarea infanteriştilor văzuţi în mod regulat, primăvara în zori sau în amurg, lângă Frango Kastelli, vechea fortăreaţă veneţiană în ruină din sudul Cretei. Locuitorii din ţinut numesc această armată a umbrelor *Drusulites, adică* „oamenii de rouă". Apariţia este confirmată de numeroşi martori... Armata poate fi traversată fără a opune vreo rezistenţă, ca şi cum nu ar fi nimic pe locul respectiv. Imaginea dispare progresiv, pe straturi, mai întâi picioarele, apoi bustul, ca în cele din urmă, înainte de a se şterge complet, să nu se mai vadă decât căştile şi lăncile.

Louis Pauwels, în *„Nouvelles histoires extraordinaires",* relatează cum un conservator de la Biblioteca naţională, Jean-Pierre Seguin, declara într-un articol apărut în ziarul *„Le Monde"* că ar dispune de aproape o sută de publicaţii care confirmă apariţii de trupe, oameni, animale şi diferite obiecte proiectate uneori pe cer. Pauwels descrie, pe scurt, bătălia din 11 septembrie 1587, dintre două armate, deasupra parohiei de la Sarlat.

Pe 27 ianuarie 1795, aproape de Ujest (Silezia), a apărut brusc, în plin câmp, în faţa a 50 de ţărani, un corp de infanterie dispus pe trei coloane, precedat de doi ofiţeri care purtau drapele roşii. La un moment dat, trupa s-a oprit şi cei din prima linie au tras în direcţia ţăranilor, dar nu s-a auzit nici un zgomot şi nu s-a produs nici un accident. Fumul s-a împrăştiat, iar soldaţii au dispărut aşa cum apăruseră. Scena s-a repetat pe 3 februarie, în faţa a 400 de persoane, apoi pe data de 15 ale aceleiaşi luni, în faţa a 30 de persoane. De această dată a fost prevenit generalul Sass, care s-a dus la faţa locului cu un detaşament. Armata-fantomă a apărut din nou. Un ofiţer înarmat a ieşit în întâmpinarea lor, somându-i. Deoarece soldaţii nu a răspuns, a tras asupra lor. Armata-fantomă a dispărut.

Printre alte bătălii-fantomă descrise de Pauwels este şi una care s-a desfăşurat în cinci reprize, în Anglia anului 1642, pe locul unde, cu două luni înainte, se purtase efectiv lupta. Trimişii lui Carol I al Angliei au reuşit chiar să identifice, printre nălucile combatante, camarazi care pieriseră în bătălie.

O situaţie de acelaşi gen, dar mult mai ciudată, s-a petrecut în 1574, când cinci soldaţi de gardă din oraşul Utrecht au asistat în miez de noapte la o luptă feroce purtată undeva la orizont. Confruntarea respectivă urma să aibă loc 12 zile mai târziu...

Francois Brune, în „Leş *morts nous parlent",* scrie că a cunoscut personal pe cineva căruia i s-a întâmplat ceva asemănător, dar într-un context total diferit. O doamnă, fiind în vizită la un prieten, medium, a vrut să filmeze o grădină la care se ajungea coborând o scară. A fost uluită când, uitându-se prin vizor ca să fixeze imaginea, s-a văzut pe ea însăşi coborând scara, aşa cum făcuse cu câteva minute mai înainte. Lăsând brusc camera de luat vederi în jos, a privit spre scară cu ochiul liber, dar pe trepte nu a văzut nimic. Şi-a întrebat prietenii dacă observaseră pe cineva coborând scara. Răspunsul a fost negativ; de altfel, nici nu mai era nimeni în casă în afară de cei care se aflau lângă ea. Totuşi, la developarea filmului, pe peliculă apărea imaginea ei, de la talie în jos (din cauza mişcării bruşte a aparatului, când îl lăsase în jos ca să privească direct scara).

Undele remanente s-au manifestat, se pare, în toate epocile. Fără îndoială că este vorba de un mecanism fizic, pe care nu-1 cunoaştem încă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru sunete. Dacă ţăranii din Silezia nu au auzit zgomotul puştilor, spectatorii bătăliei de la Edge Hill, din Anglia, auzeau clar bătăile tobelor, bubuitul tunurilor, păcănitul muschetelor, precum şi strigătele de agonie ale soldaţilor muribunzi.

Uneori nu se aud decât zgomotele, cum este cazul cu *Hoarda sălbatică,* ce poate fi auzită lângă ruinele castelului Rodenstein, din munţii Odenwald, la sud de Hesse. Mărturiile datează încă din 1750. De fiecare dată când este iminent vreun război sau altă catastrofă majoră, se aud zgomote de trăsuri, de trupe mărşăluind, de cai galopând.

în timpul lungii perioade de războaie civile chineze (1905-1949), fenomene acustice ji *optice inexplicabile au dus la apariţia frecventă a unor stări de panică sau violenţă în masă absolut incontrolabile (aici, un civil este decapitat în plină stradă).*

Fenomenul este atât de bine cunoscut, încât existau monarhi europeni care, în perioade de tensiuni internaţionale, întrebau dacă s-a auzit celebra hoardă. Brune afirmă chiar că, în ajunul războiului de Yom Kippur (1973), profesorul Schiebeler, un pasionat de parapsihologic din Germania, a auzit personal *Hoarda sălbatică.*

OAMENI CU PUTERI NEOBIŞNUITE

Oameni înzestraţi cu puteri neobişnuite au fost menţionaţi adeseori de-a lungul istoriei. Printre ei se numără şi filosoful grec Apollonius din Tyane (Cappadocia), pe care Voltaire îl plasa, ca importanţă istorică, mai presus de Hristos.

Apollonius s-a născut în anul 17, în Grecia, în anul 66 a fost exilat la Roma. A călătorit mult, a vizitat un oraş numit Ircash, unde a văzut un model de sistem solar realizat din safir, care se deplasa fără nici un suport în domul unui templu, şi patru *„roţi vii",* un dispozitiv cu care erau transportate mesajele zeilor. Aceştia, după cum afirma el, erau fiinţe umane superinteligente care se retrăseseră de pe Pământ (într-o lume paralelă, după câte se pare) după ce organizaseră civilizaţia omenirii.

Apollonius manifesta calităţi paranormale. Avea puterea de a atrage focul din eter; probabil că era vorba de un fenomen asemănător cu „focul secret" al alchimiştilor sau cu ceea ce evreii numesc „Gloria lui Dumnezeu" - ceva între energia chimică şi cea nucleară.

Apollonius a refuzat să urce la bordul unui vas, declarând că acesta urmează să se scufunde, ceea ce s-a şi întâmplat. Acuzat de vrăjitorie, când a ajuns la tribunal s-a făcut nevăzut în faţa instanţei, reuşind astfel să părăsească Palatul de Justiţie. A scris multe scrisori, majoritatea cifrate, dintre care unele s-au păstrat (95 dintre ele sunt citate aproape în toate cărţile despre Apollonius). Din opera lui n-au rămas decât fragmente: o carte despre sacrificii (în care sfătuieşte să nu se aducă sacrificii zeilor), o carte despre ghicit care se baza pe învăţăturile însuşite în India şi nu avea nimic de-a face cu astrologia... Şi mai sunt relatările biografului lui Apollonius, Philostratus (175-245).

Dacă Apollonius, care a trăit pe vremea lui Hristos, ar mai putea fi considerat un personaj legendar, Armând Robin, decedat în anul 1962, este evident un personaj istoric. Aparent, este uşor să întreprinzi o

anchetă în legătură cu un contemporan, care a trăit şi a murit în Franţa zilelor noastre. Totuşi, informaţiile referitoare la Armând Robin sunt total contradictorii, chiar şi în ceea ce priveşte aspectul său fizic, nemaivorbind despre mentalitatea şi ideile sale politice, ceea ce îl plasează tot în rândul personajelor legendare.

Contemporani legendari

> Armând Robin

Prin anii '50, vine la Paris un tânăr breton numit Armând Robin. El dovedeşte un talent prodigios pentru învăţarea limbilor străine şi îşi însuşeşte vreo 26 în mod atât de strălucit, încât este considerat unul dintre cei mai buni poeţi de limbă bulgară şi cel mai mare poet în swahili din secolul XX. Compune poeme foarte frumoase în limba franceză, publicate de editura Gallimard, dar, lucru ciudat, volumul şi manuscrisul cu versurile respective au dispărut.

Robin poseda calităţi parapsihice deosebite: telepatie, clarviziune, prezicerea viitorului... In Parisul anului 1961 - când Hrusciov a dezvăluit cazul de spionaj la mare înălţime al avionului american U2, rupând după aceea relaţiile cu SUA - nişte agenţi de poliţie s-au năpustit asupra lui Robin bătându-1 crunt. Transportat la un comisariat de poliţie, Robin a decedat pe o banchetă din sala de aşteptare.

Descrierile fizice nu corespund unei singure persoane. Ideile lui politice variază de la extrema dreaptă la extrema stângă, iar mărturiile despre persoana lui sunt contradictorii...

Jacques Bergier, în *„Viză pentru un alt pământ",* trage concluzia că Robin a fost de fapt o funcţie şi nu un personaj. Un rol într-o grupare secretă - adică mai mulţi oameni care au reprezentat această funcţie în perioada respectivă. Numai aşa s-ar putea explica marea varietate de aspecte ale personajului.

^ Doamna Blavatsky

O altă fiinţă misterioasă a fost doamna Blavatsky (Helena Petrovna), născută în anul 1831, în Rusia. Viaţa ei a fost un adevărat roman de aventuri, încă de la botez, patrafirul preotului ia foc. La vârsta de cinci

ani îşi înspăimânta tovarăşii de joacă hipnotizându-i. La 15 ani, dădea semne de clarviziune, descoperind criminalii pe care nu-i putea depista poliţia. Urmărită de autorităţi, este în pericol să fie închisă. Fuge la Cairo, unde trăieşte cu un magician de origine coptă, ce îi destăinuie existenţa unei cărţi blestemate, *„Stanţele lui Dzyan",* pe care, cu ajutorul calităţilor sale de clarviziune, o studiază de la distanţă. Cartea, al cărei original se afla în Tibet, revela secrete de pe altă planetă, cu o vechime de sute de milioane de ani. Mai târziu, doamna Blavatsky a pretins că ar fi deţinut chiar un exemplar în sanscrită din această carte (pe care 1-ar fi primit din India).

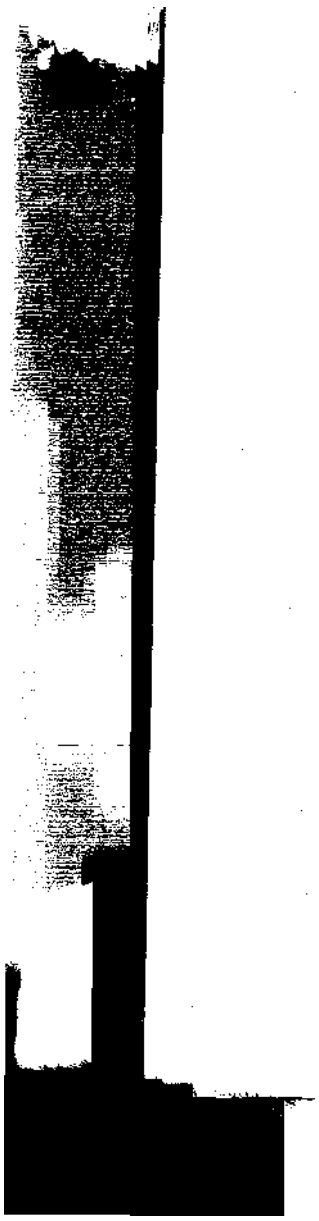

Duce o viaţă de aventurieră. Stă o perioadă la Paris, apare apoi la Londra, iar în America intră în contact cu mormonii şi studiază voodoo, ajungând chiar să colinde Vestul Sălbatic. La întoarcerea la Londra afirmă că a cunoscut un personaj misterios (Kout Houmi Lai Sing), indicat prin iniţialele KH, cu care a purtat o corespondenţă ce i-a permis să devină o erudită, căpătând o cultură vastă (de la cunoştinţe din domeniul lingvistic - a fost prima care a studiat semantica sanscritei arhaice - până la fizica şi matematică), în plus, KH i-ar fi încredinţat un secret legat de folosirea energiei atomice de către armată (şi aceasta cu vreo 140 de ani în urmă!).

Doamna Blavatsky pretindea că toate cunoştinţele sale proveneau din *„Stanţele lui Dzyan".* în 1855 se află la Calcutta, încearcă apoi să pătrundă în Tibet, dar este respinsă categoric. De atunci începe să primească ameninţări că, dacă nu va restitui *„Stanţele lui Dzyan",* i se va întâmpla o nenorocire, într-adevăr, în 1860 cade grav bolnavă. Timp de trei ani va fugi prin Europa ca şi cum ar fi fost urmărită de o nălucă.

în 1870, încearcă să ţină o conferinţă de presă la Londra. Un nebun trage în ea cu pistolul, declarând după aceea că a fost condiţionat tele patic, înspăimântată, doamna Blavatsky organizează o altă conferinţă; de presă pentru a prezenta *„Stanţele lui Dzyan",* sperând că în acest fel va scăpa de ameninţări. Dar manuscrisul dispare din seiful marelui hotel, unde fusese depus. Atunci, doamna Blavatsky este convinsă că luptă împotriva unei societăţi secrete extraordinar de puternice, care doreşte să interzică accesul umanităţii la astfel de informaţii.

i

Cunoscându-l în America pe pretinsul colonel Henry Steel Olcott, fondează împreună *„Clubul miracolelor",* apoi o societate numită iniţial *„Societatea egiptologică",* dar căreia, în 1875, îi va schimba numele în *„Societatea teosofică".* Societatea avea, printre altele, misiunea de a incinera resturile pământeşti ale unui membru marcant al ei, baronul Palin. Ceremonia era o premieră în America şi a fost nevoie de o aprobare specială pentru construirea unui crematoriu, îndată ce baronul a fost pus în cuptor, braţul drept i s-a ridicat, în semn de „protest", către cer (menţionăm totuşi că acesta este un fenomen obişnuit, arderea producând câteodată ridicarea mortului.), în aceeaşi clipă a izbucnit într-un teatru din Brooklyn un imens incendiu, în care au pierit două sute de newyorkezi.

După câtva timp, colonelul Olcott şi doamna Blavatsky se hotărăsc să plece în Asia ca să ia contact cu Marii Maeştri ai Lojii Albe. Misiunea este luată în serios de guvernul SUA, aşa încât, în momentul plecării (1878), preşedintele Rutherford Hayes îi desemnează pe cei doi ca trimişii săi speciali şi le dă ordine cu semnătura sa şi paşapoarte diplomatice. Datorită acestor documente vor reuşi, mai târziu, să nu fie închişi de către englezi ca spioni ruşi în India.

Pe 16 februarie 1879, expediţia ajunge în India, unde este primită de Pandit Schiamji Krishnavarma şi de alţi iniţiaţi, în timpul recepţiei, le-au fost furate documentele şi banii. Poliţia engleză a găsit banii, dar nu şi actele. Acesta a fost începutul unui război neiertător. Arestările şi percheziţiile se succed neîncetat, colonelul Olcott protestează, arată scrisorile de acreditare ale preşedintelui SUA şi scrie: „Administraţia britanică din India a primit nişte rapoarte false în privinţa noastră, bazate pe ignoranţă sau rea-voinţă, şi am fost puşi sub o supraveghere care a atras atenţia întregii ţări, făcându-i pe localnici să creadă că, dacă ar fi prieteni cu noi, aceasta le-ar atrage dezaprobarea funcţionarilor superiori şi le-ar putea dăuna. Intenţiile lăudabile ale societăţii noastre au fost serios afectate, iar noi am fost victimele unor zvonuri false."

După aceea, persecuţia poliţiei a scăzut, dar s-au înmulţit ameninţările: dacă doamna Blavatsky se încăpăţâna să continue să vorbească despre *„Stanţele lui Dzyan",* trebuia să se aştepte la ce era mai rău.

K,

>• Omul care aduce ploaia

Un alt personaj real a fost americanul Charles Mallory Hatfield (1880-1958). El putea produce ploaia dintr-un fum obţinut prin anumite reacţii chimice, pe care nu le-a destăinuit însă nimănui.

In anul 1902 era comis-voiajor şi vindea maşini de cusut. Nu avea studii, dar citise mult. Calm şi modest, pretindea întotdeauna că se folosea de fenomene naturale pe care nu le înţelegea prea bine.

Primul contract pentru producerea ploii 1-a încheiat în anul 1903, la periferia Los Angeles-ului. în 25 de ani a încheiat 500 de contracte, la preţuri variind între 50 şi 10 000 de dolari, în funcţie de posibilităţile financiare ale clientului. Nu a dat niciodată greş. Când municipalitatea din Los Angeles i-a cerut să umple un bazin de retenţie, pentru 4 000 de dolari, el a făcut să crească nivelul apei din acesta cu şase metri. Iar zvonul despre capacitatea lui Hatfield s-a răspândit în toată lumea.

în Alaska, în 1906, secaseră unele torente. Nemaiputând folosi procedeul clasic de spălare la extragerea aurului, care necesita multă apă, minerii i-au oferit lui Hatfield 10 000 de dolari în aur ca să le rezolve problema. La 36 de ore după Hatfield a venit şi ploaia salvatoare.

Sudul Indiei fiind afectat în 1922 de o mare secetă, Hatfield a intervenit pentru salvarea recoltelor. Toate rezervoarele au fost umplute cu apă şi Hatfield s-a bucurat de notorietate mondială.

A reuşit ca, la numai trei ore de la începerea operaţiunilor, să obţină precipitaţii chiar şi în deşertul Mohave din California, unde se spune că nu plouă niciodată. Acest miracol nu s-a mai repetat până în zilele noastre.

Hatfield a murit la 22 ianuarie 1958, în California, în pofida unei jumătăţi de secol de verificări şi a celor 2 000 de experienţe reuşite, ştiinţa a refuzat să creadă în metoda lui de a produce ploaia.

-.ŁŁ(C&&2Zt*,:

" 1 ^

Sfidarea paranormalului

Din ce în ce mai multe congrese ştiinţifice ajung la concluzia că anumite descoperiri ar trebui interzise, pentru a salva omenirea de la pieire. într-o bună zi, s-ar putea însă ca toate fenomenele inexplicabile astăzi să-şi găsească argumentaţia logică...

Profesorul Mihail Mihailovici Filippov a fost un spirit enciclopedic. El cunoştea, fără îndoială, tot ce se putea şti în anul 1903 în domeniul ştiinţei şi a făcut o descoperire epocală. Din păcate, aceasta 1-a costat viaţa.

în noaptea de 17 spre 18 octombrie 1903, savantul rus a fost găsit mort în laboratorul său. Fusese asasinat din ordinul Ohranei, poliţia secretă a ţarului Nicolae al II-lea. Toate dosarele lui, între care se găsea şi manuscrisul unei cărţi ce ar fi fost, dacă ar fi văzut lumina tiparului, a trei sute una publicată de marele om, au fost confiscate de poliţie. Iar ţarul a dispus distrugerea laboratorului şi arderea tuturor hârtiilor care aparţinuseră savantului.

Despre conţinutul cărţii, pe care o intitulase *„Revoluţia ştiinţei sau sfârşitul războaielor",* Filippov le scrisese unor prieteni, informându-i totodată despre extraordinara descoperire pe care o făcuse: găsise mijlocul de a transmite efectul unei explozii la distanţă! „Pot transmite printr-un fascicul de unde scurte toată forţa unei explozii, declara el într-una dintre aceste scrisori. Unda explozivă se transmite integral de-a lungul undei electromagnetice purtătoare, ceea ce ar face posibil ca efectul unui foc de armă tras la Moscova să se manifeste la Constantinopol. Experienţele pe care le-am făcut dovedesc că efectul poate fi propagat la mii de kilometri distanţă."

Vă puteţi închipui ce repercusiuni ar fi avut publicarea acestui procedeu? Pentru a avea o imagine cât mai completă, gândiţi-vă ce-ar fi însemnat această tehnică atât în Primul, cât şi în Al Doilea Război Mondial... Privind astfel lucrurile, s-ar putea ca ţarul Nicolae al II-lea, ordonând asasinarea lui Filippov şi distrugerea operei sale, să fi salvat omenirea de la pieire.

Filippov a publicat *„Exploatarea spaţiului cosmic cu rachete cu reacţie",* a lui Ţiolkovski, contribuind, indirect, la naşterea aeronauticii moderne. Tot el a tradus în limba franceză *„Bazele chimiei",* a lui Mendeleev, carte în care se găseşte vestitul tablou periodic al elementelor. Era un marxist convins, care 1-a influenţat puternic pe Lenin; se pare chiar că fraza „Comunismul este puterea sovietelor plus electrificarea" i-ar fi aparţinut. Filippov nu a fost numai un savant, ci şi un important scriitor

rus. Deşi a murit la numai 45 de ani, a avut o mare prolificitate. A editat o enciclopedie şi o revistă - la care i-a atras pe toţi savanţii ruşi -în care erau publicate şi articole aparţinând unor scriitori ca Aleksei Tolstoi şi Maxim Gorki.

Astăzi, principiul invenţiei sale este cunoscut: energia furnizată de o explozie într-un tub şi comprimată în argonul gazos poate deveni intens luminoasă. Concentrată într-un fascicul, ea poate fi transmisă în acest fel la mare distanţă.

Filippov nu cunoştea laserul, dar studia undele ultrascurte, pe care le producea cu ajutorul unui generator de scântei. Or, nici până în 1971 nu erau cunoscute în întregime proprietăţile acestui gen de unde, în timp ce Filippov reuşise să convertească energia unei explozii într-un fascicul îngust de unde ultrascurte...

Invenţii de genul aceleia a lui Filippov ar putea distruge o civilizaţie, dar ar putea avea şi aplicaţii benefice pentru oameni. Gorki, care a publicat o discuţie cu Filippov, sublinia că îl frapase în mod deosebit posibilitatea folosirii transmiterii energiei la distanţă pentru industrializarea unor ţări nedezvoltate. Glenn Seaborg, preşedintele Comisiei americane pentru Energia Atomică, evoca, în 1970, exact acelaşi lucru: importanţa unei energii care ar veni din cer pe un fascicul de unde, permiţând dezvoltarea economică rapidă a unei ţări în curs de dezvoltare, fără cheltuieli financiare şi fără a polua mediul ambiant.

STĂRI MODIFICATE ALE CONŞTIINŢEI

Stările neobişnuite ale conştiinţei sau *stările modificate ale conştiinţei* (SMC) sunt stări în care activitatea electrică a creierului nostru suferă importante modificări. Ele au fost studiate de psihologul american Stanislav Grof, fondatorul psihologiei transpersonale, autorul cărţii *„Noile dimensiuni ale conştiinţei".* SMC ne permit să ne depăşim personalitatea, să transcendem limitele normale ale spaţiului şi timpului. După definiţia lui Grof, ele sunt: meditaţia, stările mistice, transa, relaxarea, creativitatea, intuiţia, hipnoza, visele, experienţele *psi* (telepatia, clarviziunea sau premoniţia). Conştiinţa obişnuită, „viaţa de zi cu zi", nu este, aşadar, decât un caz particular dintr-un registru de imense posibilităţi.

De mii de ani, toate culturile planetei noastre folosesc această varietate cvasiinfinită de stări pentru a călători prin meandrele inconştientului şi a afla sursele tuturor vindecărilor. Un mare număr de terapii (relaxarea Jacobson, antrenamentul autogen al lui Schultz, metoda Vitroz, hipnoza ericksoniană), precum şi tehnici de dezvoltare personală (metoda Coue, gândirea pozitivă, metoda Silva) folosesc stările hipnotice sau soporifice. Cu puţin antrenament este posibilă practicarea autohipnozei sau autosoporologiei şi de unul singur, fără ajutorul medicului.

Multora dintre noi li s-a întâmplat să trăiască o stare ciudată, ca de beţie, fără a fi folosit stupefiante sau a fi băut vreun strop de alcool. Unii au trăit experienţa levitaţiei, alţii au avut impresia că sunt purtaţi, ca halucinaţi, prin mulţimea care iese de la un meci de fotbal sau de la un concert rock... Unii psihologi consideră aceste fenomene ca aparţinând familiei de *stări secundare* sau stări *stranii ale conştiinţei.* Nu este uşor să le identificăm: activitatea cerebrală, măsurată la elec-troencefalograf, nu prezintă nici o diferenţă faţă de starea „normală".

Există totuşi trei criterii după care pot fi recunoscute asemenea stări: pierderea noţiunii de timp, a limitelor conştiinţei şi a limitelor propriului trup.

lână la sfârşitul secolului trecut, aceste stări stranii erau interpretate, în general, ca o experienţă religioasă (extaz mistic sau posedare de către diavol). Societatea noastră are tendinţa fie să le ignore, fie să le califice drept manifestări ale isteriei. Puţini sunt oamenii de ştiinţă care le studiază în mod serios. Cu toate acestea, ele sunt fenomene obişnuite: 30-40% dintre americani afirmă că au trăit o asemenea experienţă.

Stările secundare ale conştiinţei sunt însoţite de o senzaţie de pace şi armonie, pe care Freud o numea „sentiment oceanic". Termenul i-a fost sugerat de Romain Rolland, care prin „oceanic" înţelegea nelimitat, fără frontiere. „Persoana este transportată dincolo de ea însăşi", rezuma prof. Yves Pelicier, şeful serviciului de psihiatrie de la spitalul Necker din Paris. „Sesizează armonia lumii, cunoaşte o impresie de fuziune, de beatitudine, extaz, cum simte probabil fătul la sânul mamei sale, ceea ce lasă o amintire deosebită de fericire; o stare opusă aceleia create de angoasă, care duce la disperare." Când acest sentiment de absolut durează mai mult, intervine o senzaţie de dedublare, impresia detaşării de mediul înconjurător...

Conform unui studiu realizat de profesorul Jean-Pierre Valla, psihiatru la Universitatea din Montreal, există întotdeauna un factor declanşator. După părerea revistei „Ca *m'interesse",* cele mai citate cazuri sunt: cele artistice (27%) - emoţia în faţa unui tablou sau a unui film; „sindromul Stendhal", pe care-1 resimt numeroşi turişti la Florenţa, fascinaţi de atâta frumuseţe; fenomenele de stres extrem, ca în faţa iminenţei morţii sau a aflării decesului unei persoane apropiate (25%); contemplarea naturii (20%). Cât despre experienţa religioasă, ea nu joacă un rol decât în 5,5% dintre cazuri.

In general, aceste *experienţe stranii* nu se uită. Ele sunt de domeniul trăirilor, al realităţii psihice, nu al visului. Pentru unii, ele sunt o dovadă a existenţei lui Dumnezeu, a sufletului, a vieţii de după moarte, suscitând tot felul de credinţe, în funcţie de nivelul de instruire şi de cultură

al persoanei respective... „în societăţile tradiţionale, *stările stranii ale conştiinţei* sunt reglementate de un ansamblu de ritualuri", după cum constata medicul şi etnologul Alain Epelboin, cercetător la CNRS (Centre Naţionale de Recherches Scientifîques).

> *Delirul*

Există numeroase criterii după care se poate distinge *delirul* de stările secundare ale conştiinţei. In limba latină, *delirare* înseamnă „a ieşi de pe linia dreaptă", iar în sens figurat, a emite idei în totală opoziţie cu realitatea sau evidenţa.

Prima deosebire dintre *stările secundare ale conştiinţei* şi *delir* este relativa lor frecvenţă. *Stările secundare* sunt fenomene curente, după părerea profesorului Jean Pierre Valla, în timp ce bolile mentale, ca schizofrenia, ating cam două persoane dintr-o mie.

O altă caracteristică distinctivă este durata. *Stările secundare* durează între câteva secunde şi câteva ore, în timp ce *episoadele delirante* se prelungesc zile în şir, chiar luni şi de cele mai multe ori recidivează.

Ultima deosebire este factorul declanşator. Dacă *stările secundare* îşi au sursa în mediul ambiant, izvorul *delirului* se află în istoria persoanei: „El răspunde necesităţii bolnavului de a-şi interpreta starea proastă, de a motiva ciudăţenia lumii, declara prof. Pelicier. în funcţie de cultură, grad de instruire, credinţe, persoana elaborează adesea o explicaţie absurdă şi este absolut convinsă că aceasta este reală."

Când *ideile delirante* sunt împărtăşite şi acceptate de un grup sau de o societate întreagă, nu mai sunt considerate ca manifestări patologice. Noţiunea de comportament normal sau anormal variază aşadar în funcţie de cultură. *„Delirul* poate lua diferite forme şi evoluează cu timpul - subliniază dr. Michel Steyaert, psihiatru. A crede în fantome nu înseamnă neapărat că eşti psihopat, mai cu seamă dacă eşti scoţian."

> *Impresia de contopire cu universul*

„Sentimentul oceanic" intervine atunci când avem impresia că fiinţa noastră este contopită cu Universul. Acest sentiment poate fi deosebit de puternic dacă ne aflăm sub apă. Scufundătorul nu mai

aude nici un zgomot în afara respiraţiei sale; procentul de oxigen din sânge creşte, luminozitatea se reduce. Toate concură la producerea unei *stări modificate de conştiinţă,* de armonie, de fuziune cu tot ceea ce îl înconjoară.

>• *Timpul: se contractă sau se dilată*

Când mergem vreme îndelungată, spiritul vagabondează şi pierdem noţiunea timpului. Putem avea impresia că se accelerează, se încetineşte sau chiar se opreşte. Modificarea reperelor care ne permit să ne situăm în realitate este caracteristică *stărilor secundare ale conştiinţei.* Un drum mărginit de arbori se poate transforma în mintea noastră într-un tunel de lumină, reprezentare a timpului.

^ *Trupul: nu-i mai simţim limitele*

în timpul meditaţiei sau al relaxării ne „destindem". Pierdem conştiinţa limitelor corpului. Aceasta debutează uneori printr-o impresie de dedublare sau de levitaţie. în *starea secundară,* imaginea corpului nostru, care se bazează atât pe percepţii interne, cât şi pe informaţii primite prin simţuri, este profund modificată.

> *Experienţa morţii iminente*

Numeroase persoane care au trăit experienţa morţii iminente (Near Death Experiment - NDE) relatează despre o călătorie extatică. Cine trăieşte o asemenea stare are senzaţia că şi-a părăsit trupul, iar la capătul unui tunel îi apare o lumină salvatoare. Impresiile NDE sunt arhetipuri comune întregii omeniri.

Circa 40% dintre cei care au atins pragul morţii afirmă că le-au trăit. *„Cartea tibetană a morţilor"* descria asemenea experienţe.

în stare de comă, în locul informaţiilor obişnuite pe care le primim din exterior, sunt percepute senzaţii luminoase care ne dau impresia că pătrundem într-un tunel.

Unii specialişti afirmă însă că în creier este perceput pericolul morţii iminente, iar spiritul interpretează viziunile respective ca pe o trecere în lumea de dincolo.

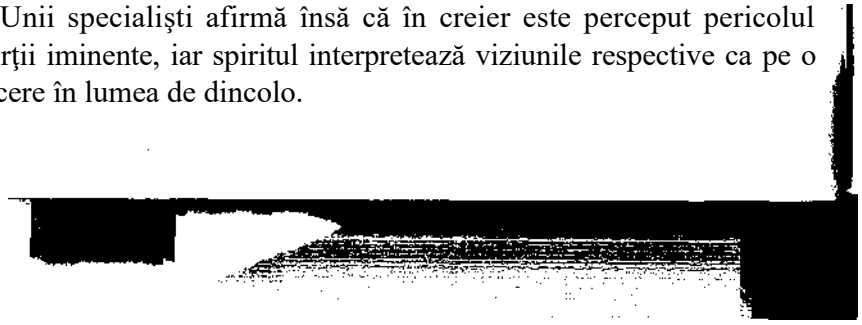

^" *Impresia că formăm un tot cu mulţimea*

La un meci de fotbal, la un mare concert rock, la o ceremonie religioasă, mulţimea devine foarte receptivă la orice sugestie venită de la un conducător. Bubuitul monoton al tobei, sloganurile repetate la un miting politic, litaniile de la o slujbă religioasă, strigătele suporterilor produc un efect hipnotic cunoscut sub numele de *fenomenul mulţimii.*

>• *Senzaţia de levitaţie*

Cei ce declară că au levitat sunt convinşi de ceea ce spun. Mărturiile nu aparţin unor mitomani sau unor persoane care delirează. Senzaţia de levitaţie survine atunci când informaţiile senzoriale, care contribuie la conştientizarea corpului, dispar: în momentul în care adormim sau în timpul unei şedinţe de relaxare. Atunci, creierul ia corpul imaginar drept corpul real. în acel moment, suntem convinşi că sufletul călătoreşte. Aceasta nu este decât o formă a *experienţei din afara corpului* sau a *dedublării.*

> *Halucinaţiile se nasc în subconştient*

A vedea sau a auzi lucruri inexistente înseamnă a avea halucinaţii. Deşi sunt bizare şi par a nu exista, perceperea lor este perfect normală. Halucinaţia reprezintă proiecţia lumii noastre interioare în exterior. Viziunile sau vocile pe care le auzim pot fi provocate de insomnie, de consumul excesiv de alcool sau de ingerarea de droguri, cum ar fi LSD-ul, precum şi de bolile mentale. Halucinaţiile şi visele sunt singurele mij-loce de a satisface dorinţele refulate, în unele cazuri, ele exprimă o destructurare profundă a personalităţii, vecină cu schizofrenia.

^" *De la visele premonitorii la sentimentul de deja vu* Deşi sunt numeroase persoane care pretind că au *vise premonitorii,* oamenii de ştiinţă consideră că un asemenea vis nu este decât o coincidenţă. Este imposibil, după părerea lor, să vezi viitorul în vis. O impresie apropiată de astfel de vise este sentimentul de *deja vu,* convingerea că martorul a trăit în trecut o situaţie similară. Totul este absolut identic, împrejurările, culoarea, parfumul, până şi replicile

rostite. Acest fenomen - numit paramnezie - nu este de domeniul patologicului; el poate fi explicat printr-un control insuficient al memoriei, pacientul luând percepţiile prezente drept amintiri.

Meditaţia

Meditaţia este arta care te ajută să te ridici până la mari înălţimi, după cum afirmă Tuesday Lobsang Rampa. Dar, pentru că aproape toate experienţele şi cercetările din acest domeniu îşi au originea în Tibet şi în India, de unde le-a preluat China, iar de la ea Japonia, apare o problemă. Dificultatea constă în faptul că, prin traducerea textelor din sanscrită în alte limbi din Extremul Orient, s-a pierdut adesea sensul lor exact şi cu atât mai mult când acestea au fost retraduse într-o limbă occidentală (limbile occidentale exprimă o gândire concretă, iar limbile extrem-orientale, o gândire abstractă)...

Acest lucru a dus la multe neconcordanţe. Un exemplu este cuvântul Nirvana, concept care scapă comprehensiunii occidentale. Poate că este termenul oriental cel mai puţin înţeles, în Occident se crede că Nirvana înseamnă stingerea oricărui interes pentru viaţă, atingerea unui nivel în care nu există nici memorie, nici acţiune. Este considerată adesea ca un vid total, care duce la o stare de completă anihilare. Or, este absolut inexact. Nirvana nu este nici Paradisul, nici contrariul lui, un loc unde nu există nimic - de fapt, nici nu este un loc. Nu este posibil să trăieşti într-o stare de neant. Şi totuşi, occidentalii cred că Adeptul, Guru, Maestrul, Iluminatul caută să atingă o stare în care nu mai are nici o noţiune. Or, este evident că acolo unde nu există nimic, nu poate exista nimeni... Iluminatul nu caută negarea tuturor lucrurilor, ci *eliminarea dorinţelor rele, a avariţiei şi a altor defecte.* Ca să ajungă la asta, omul trebuie să se lepede de orice sentiment negativ, pentru ca sufletul lui să poată părăsi trupul după dorinţă.

înainte de a putea călători în mod conştient în astral, trebuie aşadar să-ţi eliberezi spiritul.

Meditaţia este o formă deosebită de concentrare sau de reflectare dirijată, care disciplinează spiritul şi dezvoltă o anume atitudine mentală.

Este o formă de gândire care ne permite să înţelegem, pe calea subconştientului şi a altor procese, ceea ce nu ar fi posibil să înţelegem altfel. Ea conduce spiritul spre o conştiinţă superioară şi îl autorizează să apeleze liber la subconştient, ca la o vastă sursă de documentare.

Transa

Transa reprezintă starea de meditaţie în timpul căreia eul îşi părăseşte învelişul carnal; este extrem de periculoasă, cel puţin la început, dacă nu este practicată sub o supraveghere calificată, fiindcă, după cum avertizează Lobsang Rampa, diverse spirite elementare sunt dornice să invadeze un trup „vacant".

Există şi o formă specială de transă *ocultă,* numită *Somnul Templului,* care nu se aseamănă cu celelalte stări de transă şi în care iniţiatul este capabil să intre instantaneu. Pentru a ajunge la o asemenea performanţă, este necesară însă o practică îndelungată.

în unele temple, acolitul este supravegheat de instructori, care sunt în măsură să rămână în contact cu ceea ce gândeşte discipolul şi să-l dirijeze pas cu pas. După trecerea cu succes a unor teste, candidatului i se acordă dreptul de a intra singur în transă, în general, primul lucru pe care îl face este să încerce transa *vizionară,* adică o transă foarte profundă în cursul căreia iniţiatul rămâne absolut imobil, căpătând o rigiditate comparabilă cu aceea a unui cadavru.

în starea de transă *vizionară* nu se iese din corp. înainte de a reuşi această performanţă, trebuie exersată însă transa *de protecţie,* când corpul se află în stare de catalepsie. Respiraţia şi pulsul sunt extrem de reduse, viaţa abia se mai manifestă, într-o asemenea situaţie, subiectul se află într-o transă *meditativă* profundă. Dacă şi-ar lăsa conştiinţa să rătăcească la întâmplare, fără să o controleze, rezultatele ar fi dezastruoase.

Metafizicienii iniţiaţi disting perfect realul de imaginar. De aceea, transa *profundă* nu trebuie practicată decât de către cei ce au experienţă.

Există anumite locuri în lume care produc transa. Unii susţin că Pythia, vestitul oracol din antichitate, era aşezată deasupra unei gropi din interiorul căreia ieşeau aburi halucinogeni ce o predispuneau la

starea de transă în care făcea prevestirile, în cadrul unui experiment realizat în anul 1995, dr. J. Norman Emerson, profesor la Universitatea din Toronto şi fondatorul arheologiei psihice, a reuşit, cu ajutorul unui medium, să localizeze câteva ruine din Montana, vechi aşezări ale unor triburi de indieni din America de Nord. în afara unor misterioase cercuri din pietre de râu, considerate a avea puteri magice, au fost descoperite şi două grote aproape inaccesibile, ai căror pereţi erau acoperiţi cu picturi ciudate. Cei ce au îndrăznit să le exploreze au ieşit de acolo în stare de transă, în urma studierii fenomenului, s-a ajuns la concluzia că grotele respective au fost ocupate, cu sute de ani în urmă, de strămoşii indienilor de astăzi, care practicau ritualuri de iniţiere pe baza transei sexuale.

Levitaţia

„Capacitatea unor indivizi de a face să se ridice diverse corpuri fără să le atingă sau de a se ridica în spaţiu fără sprijin material" - astfel este definit *fenomenul levitaţiei* în DEX. Deşi este inexplicabilă şi nenumăraţi farsori au trucat-o, levitaţia rămâne o realitate. A fost atestată din cele mai vechi timpuri, fiind menţionată şi în Biblie. Iniţial a fost considerată ca fiind legată de mistică, însă dovezile ulterioare neagă această afirmaţie.

Rampa consideră că levitaţia nu are nimic misterios, fiind o problemă de opoziţie a câmpurilor magnetice. De exemplu, dacă luăm două bare de magnet şi le punem faţă în faţă, ele se atrag, unindu-se. Dacă inversăm însă polii uneia dintre bare, dacă punem polul sud acolo unde a fost mai înainte Polul Nord, de această dată barele se resping cu putere.

Sau, dacă vom lua o bobină de inducţie şi o vom lega Ia o baterie sau la altă sursă de electricitate, lăsând să cadă, pe partea care iese din interiorul bobinei, un inel de aluminiu, când va circula curentul inelul va pluti în aer, părând a sfida legea gravitaţiei. Pe această cale, explicaţia levitaţiei ar fi că , în momentul producerii ei, se modifică propria noastră atracţie magnetică în raport cu pământul, în aşa fel încât ne scade greutatea.

în China dinaintea comunismului, în Tibet şi în Japonia, levitaţia şi alte fenomene similare erau practicate în mod obişnuit. Din domeniul misticii, este bine cunoscut cazul Sfintei Theresa din Avila (1515-1582), mistică spaniolă care levita, timp de câteva minute, în vreme ce se ruga. Descriind această experienţă, declara că avea un sentiment de linişte profundă, iar dacă încerca să-i opună rezistenţă, simţea cum o forţă uriaşă de sub picioarele ei o împingea, făcând-o să se ridice. După ce se sfârşea această înălţare, trupul ei rămânea plutind în aer. Cărţile Sfintei sunt considerate capodopere atât ale limbii castiliane, cât şi ale misticismului creştin.

Dar levitaţia nu are nimic în comun cu erudiţia şi capacitatea intelectuală. Franciscanul Joseph Copertine, care a trăit în secolul al XVII-lea, era sărac cu duhul, ceea ce nu-1 împiedica să leviteze. El se ridica adesea, în timpul liturghiei, deasupra capetelor călugărilor. Papa Urban al VUI-lea a fost martor la o asemenea manifestare. Se spune că Joseph s-a înălţat o dată peste altar, unde a stat timp de 15 minute printre lumânările aprinse, suportând cu stoicism durerile arsurilor.

în epoca victoriană este atestat cazul mediumului Daniel Dunglass Home, care a făcut demonstraţii de levitaţie în faţa a numeroase personalităţi ale vremii: Napoleon al III-lea, Mark Twain, W. Thackeray... Este cunoscută demonstraţia făcută în faţa lordului Adore şi a căpitanului Wynne: aflându-se într-o cameră a unei case din Londra, Home a levitat, ridicându-se în aer, apoi a ieşit pe o fereastră şi a revenit imediat pe alta.

Fizicianul William Crookes, preşedintele Asociaţiei Britanice pentru Progresul Ştiinţific, a ajuns, după ample investigaţii, la concluzia că puterile lui Home erau de netăgăduit, iar el nu putea fi învinuit de şarlatanie. Iată ce scria Crookes: „Fenomenul pe care-1 voi atesta este extraordinar, cu atât mai mult cu cât contravine raţiunii mele, care îmi spune că, din punct de vedere ştiinţific, este o imposibilitate. Dar simţurile mele au fost martore la acest fenomen", într-adevăr, când 1-a văzut pe Home plutind la zece centimetri deasupra pământului, profesorul şi-a trecut mâinile pe sub picioarele şi de jur împrejurul trupului celui ce levita, pentru a se convinge că nu folosea nici un truc.

Mediumul britanic Damei Dunglass Home (1833-1886).

Timp de 15 ani, Home a făcut numeroase demonstraţii de levitaţie, inclusiv în prezenţa unor medici reputaţi ai vremii, acceptând uneori să fie examinat de către aceştia, care nu au găsit nimic special la anatomia sau caracteristicile fizice ale subiectului.

Proiecţia astrală

Majoritatea oamenilor au avut măcar o dată senzaţia (în somn) că zboară sau că se prăbuşesc într-un abis. Această impresie este amintirea unei călătorii în astral Trupul carnal este doar un înveliş al celui astral, de care este legat printr-un Cordon *de argint,* asemenea cordonului

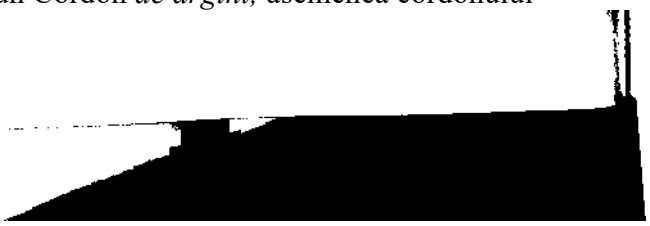

La 16 decembrie 1868, m faţa a numeroşi martori, Home a [evitat pană ia 1,5 metri înălţime şi a ieşit printr-o fereastră deschisă.

ombilical ce leagă fătul de mamă. Trupul carnal rămâne inert pe Pământ, timp în care trupul astral călătoreşte, rămânând însă în permanenţă legat de trupul pământesc prin acest *Cordon de argint,* în astfel de călătorii se poate trece de limitele acestei lumi, până în Purgatoriu sau în Paradis, lucru accesibil oricui, după cum afirmă Rampa. Mai mult, textele sacre indiene vorbesc despre oameni care au vizitat, în timpurile îndepărtate, Luna, Soarele sau stelele.

In *astral,* timpul nu contează, putând fi străbătute spaţii nesfârşite cu viteza gândului. Nu au importanţă nici temperatura, nici lipsa atmosferei. Iată ce relatează Rampa:

„In Tibet, călătorim mult, nu prin levitaţie, ci prin *proiecţie astrală,* tehnică pe care o controlăm în întregime. Atunci, eul părăseşte trupul, rămânând legat de el prin Cordonul *de argint,* în acest caz, eşti liber să mergi unde vrei, cu viteza gândului. Uneori, cei ce întreprind o astfel de călătorie resimt un şoc, care provine din lipsa experienţei. Aproape oricine a avut într-o bună zi senzaţia că adoarme, ca apoi, fără vreun motiv aparent, să se trezească brusc, cu o cutremurare puternică." Această impresie, afirmă Rampa, este cauzată de *Cordonul de argint,* care se contractă brusc şi corpul astral este readus instantaneu în învelişul său carnal. Eul pluteşte foarte sus deasupra trupului, ca un balon la capătul unei sfori. Un zgomot sau alt factor exterior îl poate forţa să reintre în trup cu o viteză excesivă. Cel ce doarme se trezeşte cu o tresărire, având senzaţia că a căzut de undeva de sus.

Tibetanii cred că, înainte de „cădere", omul putea călători prin spaţiu şi practica telepatia, levitaţia, clarviziunea. Această „cădere" s-ar fi datorat tocmai folosirii abuzive de către om a puterilor oculte în scopuri egoiste, în loc de a le pune în slujba dezvoltării speciei umane.

După unele legende tibetane, la începuturile lumii, oamenii comunicau prin telepatie. Dialectele triburilor nu erau folosite decât de către membrii aceleiaşi comunităţi. Limbajul telepatic, înţelegând prin acesta comunicarea directă a gândurilor, era perceput însă de toţi oamenii, indiferent de limba lor maternă.

Este interesant de remarcat că unii antropologi consideră ca indispensabilă folosirea telepatiei în cadrul populaţiilor aparţinând speciei

Homo sapiens neanderthalensis, care, din cauza unei conformaţii specifice a cavităţii bucale şi a laringelui, nu putea avea un limbaj rapid şi inteligibil, nereuşind să pronunţe vocalele A, I, şi U.

^ *Centrii de control ai corpului*

Pentru a înţelege cum se poate realiza călătoria în astral, trebuie să explicăm mai întâi mecanismul uman. Acesta este compus din nouă *centri de control.* Ocultistul mediu nu menţionează decât şapte, rezu-mându-se doar la planurile material şi terestru.

Ochiul nu percepe decât o parte infimă din corpul omenesc. Privind un corp, omul nu vede diverşii centri, de care sunt legate porţiunile echivalente Super-Fiinţei sau *Adhyatma,* cum este numită în sanscrită. Aşadar, există şapte *centri tereştri* sau *chakras.* în vârful capului se află ceea ce este numit adesea „lotusul cu o mie de petale": *Sahasrara chakra* - centrul (releul) cel mai apropiat de spiritualitate, deci cel mai susceptibil de a fi deranjat. Mai jos, în regiunea cefei, se află *Ajna chakra,* al doilea centru ca importanţă, fiind în contact cu *Adhyatma.* Acesta este chakra spiritului. *Chakra* nu are decât o funcţie electrică - fiind comparabilă cu ceea ce se întâmplă la stabilirea unei legături telefonice, receptorul jucând doar rolul de instrument care redă ceea ce se transmite de la celălalt capăt al firului.

Mai jos, de-a lungul coloanei vertebrale, se găseşte cea de-a treia *chakra,* numită *Visutha,* centrul care controlează mişcările gurii. Releul următor, care controlează pipăitul, se numeşte *Anahata chakra. Manipura chakra* este principiul Focului, *Swadkishatana chakra* este principiul Apei şi, în fine, *Mooladhara chakra,* cel de-al şaptelea, este principiul Pământului. Acesta este lăcaşul *Kundalini,* care guvernează viaţa şi forţa vitală a oamenilor. Rolul său este echivalent cu acela al focului ce transformă apa dintr-un cazan în vapori, vapori care acţionează „turbine" şi produc electricitatea necesară elementelor corpului omenesc. Dacă focul acesta se stinge, nu mai există nici o sursă de energie.

Fiecare zonă din corpul terestru corespunde unei anume zone a corpului astral, cu care omul se află în comunicare permanentă prin intermediul acestor *chakra.* Adesea, indivizi cărora li s-a amputat un

picior sau o mână se plâng că îi doare membrul tăiat. Aceasta este cea mai bună dovadă că piciorul fizic amputat este în legătură cu piciorul astral, care nu poate fi tăiat. Cele două corpuri sunt sincronizate cu direcţia fluxului *Kunddini.*

Fiinţele umane sunt străbătute de un curent de aceeaşi natură cu unul electric, având aceleaşi proprietăţi. La oameni, cele două fire sunt cunoscute sub numele de Ida şi Pingala. Ele nu sunt, propriu-zis, nişte fire conductoare, ci mai curând nişte tuburi. Ida ocupă partea stângă, iar Pingala pe cea dreaptă. Aceste două surse creează energia necesară funcţionării pasive a *Kunddini.* Ele pot fi considerate gardienii care păzesc sănătatea *Kunddini,* iar *chakm* - relee sau centri de telecomandă.

> Aura

Curentul forţei vitale se aseamănă cu un tub de neon. Observat câteva secunde, se constată că lumina lui nu este fixă, ci emite vibraţii, pulsaţii care corespund gândirii subiectului.

O persoană capabilă să observe aceste lucruri ar putea vedea cum contururile corpului iau o tentă albăstruie, asemănătoare fumului unei ţigări ce se consumă singură. Acest fum albăstrui înfăşoară suprafaţa trupului cu un strat având o grosime uniformă, în funcţie de sănătatea şi forţa subiectului. La o persoană în vârstă poate avea grosimea de un centimetru, la una robustă poate atinge cinci, şapte sau chiar zece centimetri. Aceasta este radiaţia eterică a corpului.

Persoanele dotate cu calităţi deosebite de clarviziune pot observa că din centrul capului unui subiect porneşte un joc de lumini asemănătoare unei fântâni arteziene, ale cărei bule variază în funcţie de gândurile omului, iar deasupra capului poate fi văzut un nimb, un halo, o aureolă, un disc de aur ale cărui strălucire şi nuanţe depind de gradul de spiritualitate şi de evoluţie ale subiectului. Dacă subiectul este înzestrat cu o deosebită senzualitate, aura va avea o nuanţă roşcată; dacă este mai înclinat spre spiritualitate, aura va fi de un verde oxidat.

în jurul corpului se află o vâltoare de culori care se învârtesc în jurul capului, ochilor, gurii, nasului, părului, pieptului, ombilicului şi organelor genitale. Vâltoarea devine mai puţin intensă în jurul

genunchilor, culoarea se atenuează şi devine uniformă aproape de glezne şi de labele picioarelor.

Culorile mişcătoare, amestecate, schimbătoare ale *aurei,* formează o perpetuă scăpărare de culori, o adevărată irizaţie. Fiecare culoare, fiecare striaţie are semnificaţia ei. *Aura* se aseamănă cu un ou învăluit în fire de mătase de diferite culori, împletite fără a folosi vreodată de două ori aceeaşi culoare.

Aura, etericul şi, în interior, lumina vie, care este forţa vitală, pot fi văzute deodată. Este greu de explicat, dar ele pot fi observate distinct, pentru că nu interferează. Ca şi cum cele trei elemente subtile s-ar afla pe planuri diferite în perspectivă, fără să se acopere unul pe celălalt, putând fi observate concomitent, dar şi fiecare separat.

Experienţa morţii aparente

Numeroase persoane au trăit *experienţa* unei *morţi aparente,* NDE (Near Death Experience). Un sondaj Gallup din anul 1998 dovedea că 15% din populaţia Statelor Unite a trăit o astfel de experienţă. Pentru majoritatea celor implicaţi, viaţa a luat o altă întorsătură după aceea. Mulţi consideră că au păşit pe tărâmul celălalt.

Moartea fiind, prin definiţie, un eveniment ireversibil, „cel ce revine din moarte" nu se întoarce, pentru că de fapt nu a fost mort.

Yoghinii numesc eliberarea energiei vitale „kundalini", japonezii o numesc „ki", şamanii „călătorie iniţiatică", iar adepţii New Age-ului „călătorie astrală". Tot arsenalul misticii orientale, occidentale, amerindiene este mobilizat la căpătâiul celui ce „revine din moarte", profund impresionat de realismul viziunii trăite.

Oricât de diferită ar fi de la un individ la altul, NDE prezintă unele elemente comune: fiecare persoană o poate trăi, indiferent de cultură sau de epocă, iar toate experienţele sunt asemănătoare. Cercetătorii au întocmit o listă de criterii care caracterizează NDE: senzaţia de părăsire a trupului; trecerea printr-un tunel sau spaţiu întunecat la capătul căruia se vede o lumină misterioasă; înainte de trezire, cineva rosteşte: „Nu ţi-a sosit ceasul"; întâlnirea cu persoane cunoscute, apropiate sau

cu personaje religioase ori din mitologie; impresia de clarviziune; rularea rapidă a „filmului vieţii"; atingerea unei frontiere; hotărârea de a se întoarce în timp şi, în fine, reintegrarea temporală. Şi numai cinci dintre aceste senzaţii sunt suficiente pentru a caracteriza NDE-ul...

în majoritatea cazurilor, NDE se desfăşoară într-un fel de stare de fericire şi-i aduce persoanei în cauză o seninătate necunoscută până atunci. Există însă şi unele experienţe care-i lasă subiectului un sentiment de teroare: viziuni infernale sau doar o stare de nelinişte şi spaimă faţă de stranietatea senzaţiilor şi a pericolului morţii iminente.

Interpretarea acestor întâmplări nu este universală, ea diferă în funcţie de cultură. Studiile nu relevă existenţa vreunui profil de personalitate mai vulnerabil decât altul. Psihologul britanic Suzanne Blackmore, pasionată de fenomenele paranormale, pe care caută să le explice în mod raţional, consideră însă că asemenea studii nu sunt concludente.

^ *Stările atipice ale somnului*

Se pare că nu este absolut necesar să te afli în pragul morţii pentru o „ieşire" din corp. Catherine Lemaire, psihoterapeut, a studiat îndeaproape acest fenomen, punând accentul pe aspectul său oniric.

în mod normal, visele survin în perioada somnului profund, aşa-numit paradoxal, precedat şi urmat în mod obişnuit de somnul lent, când amintirile viselor sunt confuze, uneori complet şterse. Or, se întâmplă câteodată ca somnul paradoxal şi visele care-l caracterizează să se manifeste fără faze conexe. Atunci se vorbeşte de *hipnagogie* (adică visul survine înainte de adormire) şi *hipnopompie* (când visul se desfăşoară la trezire), în aceste stări atipice de somn, visul lasă o amintire incredibil de reală şi spectaculoasă. Un astfel de episod poate surveni în timpul zilei, adesea într-o stare de oboseală avansată datorată lipsei de somn, şi, de cele mai multe ori, asemenea halucinaţii sunt greu de distins de o experienţă obiectivă. Frontiera dintre vis şi realitate se poate estompa şi în cursul unei „paralizii a somnului", când are loc trezirea bruscă, în timp ce trupul rămâne într-o stare de somn paradoxal, adică deconectat de comenzile motrice ale creierului.

Călătoriile în afara trupului, susţine Suzanne Blackmore, pot interveni atunci când organele de simţ, în special ochii, nu mai sunt puse în legătură cu centrii cerebrali ai percepţiei. Subiectul ar trebui să reconstituie realitatea cu ajutorul memoriei şi al imaginaţiei. Aceste ipoteze ţin seama de un aspect important din relatările călătoriilor în afara trupului: amestecul de detalii exacte cu cele false. Pentru a încerca această stare şi a atinge extazul rugăciunii, marii mistici se privează de somn. Stările extraordinare de conştiinţă trebuie să aibă o interpretare inteligibilă pentru a nu produce dezechilibre. Drept cadru de referinţă poate servi religia, sincretismul spiritual al New Age-ului...

Deşi călătoria în afara trupului este o constantă a NDE, ea nu este suficientă pentru definirea fenomenului. Experienţa este, în general, mult mai bogată când viaţa este în pericol - poate pentru că, în acest caz, intră în joc diverse mecanisme cerebrale. Deoarece NDE survine adesea în camerele de reanimare sau în sălile de operaţie, cercetătorii s-au întrebat dacă nu cumva starea este provocată de anumite medicamente, cum ar fi ketamina, un anestezic puternic, folosit până în anii 1980-1990 pentru a adormi copiii care suferiseră arsuri grave sau în cazurile de intervenţii chirurgicale urgente.

Ketamina era folosită şi de animatorii americani ai mişcării psihe-delice, care se foloseau de puterea ei halucinogenă pentru a explora limitele imaginaţiei. Substanţa provoacă o experienţă mentală identică NDE-ului, foarte bine descrisă de dr. Timothy Leary. Dar în perioada în care apostolii psihedelicului experimentau cele mai violente droguri nu era cunoscut NDE! Prima lucrare pe această temă a fost *„Viaţa după viaţă"* a lui Raymond Moody, apărută abia în anul 1975...

Bilocaţia

Capacitatea de a te afla în două locuri deodată este cunoscută sub denumirea de *dedublare* sau *bilocaţie.* întâmplări de acest gen au fost consemnate documentar încă din antichitate.

Apollonius din Tyane a asistat, se pare, prin intermediul clarviziu-nii, la asasinarea împăratului roman Domiţian, ce a avut loc la data de 18 septembrie 96 d.Hr.

Un caz binecunoscut este acela al călugărului Alfonso de Liguori, care, fiind întemniţat la Arenzo, la distanţă de patru zile de Roma, în urma a cinci zile de post, pe 21 septembrie 1774, a căzut într-un somn cataleptic. Când s-a trezit a povestit că asistase la ultimele clipe ale papei Clement al XlV-lea, care tocmai decedase. Abia peste câteva zile ştirea morţii papei a fost confirmată de un mesager, care declara că Alfonso de Liguori fusese văzut rugându-se în imediata apropiere a suveranului pontif, în ultimele clipe de viaţă ale acestuia.

Cel mai cunoscut caz de bilocaţie este acela al învăţătoarei Emilia Sagee, născută la 3 ianuarie 1813, la Dijon (Franţa), în 1845 făcea parte din corpul profesoral al unui institut de domnişoare (fiice ale unor familii de aristocraţi din Neuwelcke, Letonia). De la un timp, elevele au început să spună că o vedeau pe profesoară în două locuri deodată. Conducerea şcolii nu a luat în seamă la început sesizarea lor, considerând-o drept fabulaţie, într-o zi însă, în timpul orei de broderie, pe când elevele fuseseră lăsate în grija unei supraveghetoare, toate cele 42 de fete, care o urmăreau prin fereastră pe profesoara lor culegând flori în grădină, au constatat cu surprindere că supraveghetoarea îşi părăsise locul, iar pe scaunul lăsat gol de aceasta apăruse doamna Emilia, care continua şi să culeagă flori în grădină! Două fete mai curajoase s-au apropiat de apariţie încercând să o atingă, iar una dintre ele şi-a trecut mâna prin imaginea ei, ceea ce a făcut ca materializarea să dispară. Aceasta nu a fost singura împrejurare în care profesoara se dedublase. Odată, una dintre imaginile ei scria pe tablă, iar cea de-a doua, aflată în imediata apropiere, mima gesturile celei dintâi. Altădată, în timp ce o ajuta pe una dintre eleve să se îmbrace în faţa oglinzii, fata a văzut profilându-se pe luciul acesteia două imagini ale profesoarei, în urma dovezilor incontestabile, conducerea şcolii a fost nevoită să o concedieze pe Emilia Sagee, pentru a nu speria copiii.

Un alt caz interesant de dedublare a avut loc cu un secol în urmă. S. H. Beard a realizat o serie de experienţe în epoca victoriană, încercând să apară în faţa logodnicei sale, I. S. Verity. Iniţial a adormit în timp ce se concentra şi nu şi-a mai amintit dacă a reuşit sau nu. Dar, a doua zi, domnişoara Verity i-a spus că 1-a văzut în toiul nopţii, îmbrăcat în

cămaşă de noapte, lângă patul său. Lucru confirmat, de altfel, şi de sora acesteia, pe care o trezise ca să-i fie martoră. Beard a repetat de mai multe ori experienţa, ajungând să-şi controleze perfect dedublarea.

Un alt caz cunoscut este cel al maiorului englez Şir Carne Raschse. înainte de vacanţa parlamentară de Paşti a anului 1905, îmbolnă-vindu-se de gripă, deputatul nu a putut participa la o şedinţă a Camerei Comunelor la care ţinuse foarte mult să fie prezent. Cu toate acestea, în timpul şedinţei a fost văzut stând pe locul lui obişnuit de către doi deputaţi, unul dintre ei semnalându-i prezenţa unui al treilea. Primul care îl remarcase s-a ridicat de pe scaun îndreptându-se spre el, dar a constatat cu surprindere că Raschse dispăruse fără urmă. Ştiindu-l grav bolnav, Şir Gilbert Parker şi Şir Arthur Hayter au ţinut să-l felicite pentru faptul că, deşi suferind, nu lipsise de la şedinţă. Ducându-se la el acasă, familia, care ştia că bolnavul nu se mişcase din pat, a rămas stupefiată.

Un alt caz este acela al australianului Louis Rodgers. Nu se ştie precis anul naşterii sale, dar a decedat în 1942. Rodgers emigrase în Australia în 1931, unde se manifestase ca medium. Deşi nu deranja pe nimeni, se spunea că ar fi fost văzut în mai multe locuri deodată, locuri ce se aflau la distanţe apreciabile unele de altele (l 000 de kilometri), în cele din urmă, dr. Martin Spencer, directorul Institutului de Cercetări Fizice din Australia, a întreprins o anchetă, crezând că este vorba de o escrocherie. Rodgers a căzut de acord să nu părăsească trei săptămâni oraşul Melbourne, vreme în care a fost pus sub supravegherea poliţiei. Totuşi, în acest timp el a apărut la Sydney, unde a luat o cameră la hotel. Detectivul particular însărcinat cu supravegherea lui i-a telefonat lui Spencer: „Rodgers este aici, la Sydney". „M-ar surprinde, i-a răspuns Spencer, pentru că tocmai se pregăteşte să ia masa cu mine la Melbourne."

A urmat o nebunie generală, în cele din urmă, Rodgers a acceptat să fie supus încă unui test, cu condiţia ca după aceea să fie lăsat în pace. Pe 12 aprilie 1937, la prânz, fiind închis în biroul doctorului Spencer, la Melbourne, cu mai mulţi martori de faţă, Rodgers i-a cerut lui Spencer să-i dea o parolă. Spencer i-a dat parola „Lilas". Apoi au rămas

în aşteptare. După o vreme, au primit un telefon prin care era anunţată prezenţa lui Rodgers la Sydney, iar la ora 17, un apel din Sydney: „Aici este Rodgers, a răsunat vocea din telefon. Parola este Lilas!".

După cum i se promisese, investigaţiile nu au mai continuat.

S-ar putea face tot felul de speculaţii, că ar fi avut un frate geamăn sau o sosie... Totuşi, amprentele digitale din camera de hotel din Sydney îi aparţineau. Rodgers a murit în 1942, pe câmpul de luptă, luând secretul bilocaţiei cu el.

Hipnoza

„Stare asemănătoare cu somnul sau somnambulismul, provocată artificial, prin sugestie, în timpul căreia controlul conştient asupra propriei comportări şi contactul cu realitatea slăbesc, acţiunile celui hipnotizat fiind supuse voinţei hipnotizatorului."

Practicată încă din antichitate, după cum o dovedeşte o imagine gravată pe o monedă egipteană din timpul lui Ramses al II-lea, *hipnoza* a cunoscut o mare vogă de-a lungul timpurilor. Vestitul alchimist Paracelsus i-a oferit baza teoretică, dovedind că toţi oamenii au un câmp magnetic străbătut de fluide magnetice. Hipnoza i-a sedus apoi pe Freud şi pe alţi cercetători de la începutul secolului al XX-lea, impunân-du-se ca metodă terapeutică în domeniul psihiatriei după 1860.

Prezentarea acestei ciudate stări a avut loc în anul 1792, când Franz-Anton Mesmer (născut în 1734, cu studii făcute la Viena), care trecea drept un personaj cu puteri misterioase, a organizat o şedinţă la care au fost invitate regina Maria-Antoaneta, o serie de doamne din înalta societate şi câteva curtezane. Mesmer a venit îmbrăcat în mov. A invitat doamnele într-un salon, aşezându-le în jurul unui bazin plin cu apă în care plutea pilitură de fier, oferindu-le câte o mică tijă de aramă. Experienţa a fost atât de şocantă, încât doamnele au făcut o criză de isterie care a pus capăt şedinţei, după cum scria, în 1994, revista franceză „Mysteres".

Teza de doctorat a lui Mesmer a dezbătut tema: *„Influenţa planetelor asupra bolilor oamenilor".* El îşi trata pacienţii prin pase, aşezându-i în

jurul unui hârdău cu apă în care plutea pilitură de fier. „Fluidul" emanat provoca, după câte se pare, convulsii care aveau proprietatea de a vindeca, în 1890 Freud s-a interesat de această metodă.

Deşi folosită din cele mai vechi timpuri de vrăjitoarele care cădeau în transă şi de şamanii ce intrau în legătură cu spiritele, nimeni nu ştie, până astăzi, cum funcţionează şi este aproape imposibil să fie formulată o definiţie a fenomenului. S-a constatat însă valoarea ei curativă. Cu ajutorul hipnozei pot fi vindecate nenumărate tulburări, de la impotenţă la eczeme. Se fac chiar şi operaţii sub hipnoză - metoda a fost folosită de chirurgii belgieni. Deocamdată s-a renunţat la ea, din cauza riscului de a ieşi brusc din starea de transă în timpul operaţiei...

După 50 de ani de ignorare, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (1943) hipnoza a cunoscut un nou avânt, în momentul în care mii de soldaţi traumatizaţi au fost trataţi şi vindecaţi (peste 70%) cu ajutorul acestei metode, ceea ce a făcut posibilă recuperarea acestora pentru câmpul de luptă.

Unii medici o prezintă ca pe o stare deosebită a conştientului, distinctă de somn, vis şi starea de veghe. Alţii avansează ipoteza Că ar fi un „vis lucid", în care conştientul se estompează, lăsând loc inconştientului. Dar nimeni nu poate spune exact despre ce este vorba. Adversarii lor îi învinuiesc pe hipnotizatori de escrocherie, violarea subconştientului, manipulare. Ei consideră că vindecările nu ar fi de durată, deoarece hipnoza nu face decât să substituie un simptom altuia. Totuşi, în 1999, în Statele Unite, 60% dintre pacienţii cu probleme psihice o experimentaseră, iar medicii din Franţa nu ezită să o folosească, în serviciul de psihiatrie al spitalului parizian „Saint-Antoine" se practică hipnoza, ca şi în spitalul militar „Percy" din Lyon, în secţia de arsuri grave.

La Versailles, un medic şi-a părăsit specialitatea de ORL-ist pentru a deschide un centru anti-fumat pe bază de hipnoză. La Toulouse, Rouen, Brest, Bordeaux, spitalele au servicii de specialitate, fiind folosită chiar şi în maternităţi.

Hipnoza este folosită în India ca anestezic, iar în Anglia ca analgezic. Este practicată şi în psihoterapie, pentru regresiile de memorie, în

scopul localizării unui blocaj psihologic. In Elveţia este folosită la antrenamentele sportivilor. In acest caz, hipnoza relevă capacităţi ascunse ale corpului uman. Pentru a se antrena autonom, pacientul trebuie să deprindă *autohipnoza.*

Aceste practici nu sunt recunoscute în mod oficial de medicină, dar sunt tolerate. Şi aceasta, deşi hipnoza poate provoca stări maladive: letargie, catalepsie, pierderea cunoştinţei, a echilibrului.

Un hipnotizator face apel la tehnici vizuale, dar şi auditive, tactile şi olfactive. Dacă nu sunt bine practicate, acestea pot duce la sinucideri colective - cum s-a întâmplat în cazurile răsunătoare ale unor mari secte americane.

Gerald Arcaş, medic francez hipnoterapeut, declară că se ocupă mai ales de problemele neurotice. Aceste manifestări ale corpului dovedesc, în general, că mentalul se află în impas. Or, hipnoza permite „subconştientului" să preia ştafeta conştientului pentru a obţine o mai bună gestionare a problemelor pe care le-a generat chiar el, pentru că, în această situaţie, medicina nu mai poate face nimic. Ea pune pacientul într-o stare modificată a conştiinţei, care nu este nici veghe, nici somn şi în care subiectul este în legătură cu inconştientul său, ceea ce-i permite să-i reducă puterea acţiunilor.

Nu este întotdeauna indicat să fie suprimată durerea - în unele cazuri ea fiind foarte utilă ca semnal al unor afecţiuni grave. A face să dispară durerea prin hipnoză îi poate dovedi însă pacientului că me-diumul hipnoterapeut dispune de resursele necesare pentru a obţine rezultatele dorite.

> Legătura dintre conştient şi subconştient

Pentru a înţelege hipnotismul, spune Lobsang Rampa, trebuie să înţelegem care este legătura dintre conştient şi subconştient.

„In fiecare dintre noi coexistă două fiinţe, afirmă el. Prima este o entitate mai activă, reprezentând o zecime din noi, căreia îi place să cerceteze şi să pună ordine în toate. A doua entitate, subconştientul, s-ar putea asemăna cu un uriaş binevoitor care nu este în stare să raţioneze. Conştientul este dotat cu logică şi raţiune, dar nu are memorie. Toate evenimentele existenţei noastre, chiar şi cele de dinainte de

a ne naşte, sunt înregistrate şi păstrate în subconştient şi, în anumite forme de hipnoză, pot fi scoase la iveală pentru a fi examinate".

Creierul, în ansamblu, se aseamănă cu o bibliotecă imensă. La intrare se află o bibliotecară care ştie unde se găseşte fiecare carte. Nu e necesar să fi citit toate cărţile din bibliotecă, dar, consultând fişele, poate pune la dispoziţia cititorilor materialele care tratează subiectul solicitat.

Conştientul este dotat cu raţiune şi adaptat unei anumite forme de logică, dar nu este înzestrat cu memorie. In schimb, el poate stimula subconştientul ca să-i furnizeze informaţiile pe care acesta le păstrează în celulele memoriei, între conştient şi subconştient există ceva ca un ecran care blochează informaţiile aduse de conştient. Din cauza acestui ecran, conştientul nu poate „scotoci" în subconştient, ceea ce este bine, altfel s-ar putea influenţa reciproc. Dacă memoria ar fi asociată raţiunii, atunci unele informaţii ar fi deformate. Conştientul este capabil să se concentreze numai asupra unei singure idei. Gândirea fiind extraordinar de rapidă şi gândul schimbându-se fulgerător, se creează impresia gândirii simultane la două lucruri, dar în realitate un singur lucru poate reţine atenţia .

Subconştientul este lipsit de discernământ, nu este înzestrat nici cu raţiune, nici cu logică, dar, dacă s-ar reuşi trecerea forţată a unei sugestii prin ecranul care desparte conştientul de subconştient, atunci acesta din urmă ar putea fi constrâns să se comporte după dorinţă. Concentrarea atenţiei, conştient, asupra unei idei, intensifică puterea de sugestie. Spunându-i-se unei persoane că va fi hipnotizată, ea va crede, pentru că în aceest moment ecranul va fi îndepărtat.

Există mulţi oameni care sunt convinşi că nu pot fi hipnotizaţi. Negând predispoziţia la hipnoză, nu fac decât s-o întărească, pentru că, în confruntarea dintre voinţă şi imaginaţie, ultima este aceea care iese întotdeauna învingătoare.

Hipnotizatorul trebuie să dispună de un mijloc de a atrage atenţia persoanei ce urmează a fi hipnotizată, în aşa fel încât conştientul ei, care nu poate aborda decât o problemă în acelaşi timp, să poată fi stăpânit; după aceea este uşor să fie strecurate sugestiile în subconştient.

In general, pentru a solicita atenţia cuiva, hipnotizatorul dispune de o bucată de cristal sau de un alt obiect de acest gen; el cere subiectului să-şi concentreze atenţia, în mod conştient, asupra acelui obiect strălucitor, pentru a neutraliza conştientul, făcându-1 să nu observe ceea ce se petrece în spatele lui. Acest mijloc de adormire a fost folosit, la începutul secolului al XlX-lea, de chirurgul englez James Braid, care a găsit şi termenul de *„hipnoză"* (din grecescul *hypnos* = somn), explicând că starea respectivă nu este provocată de puterea hipnotizatorului, ci de un fenomen aparte intervenit în sistemul nervos.

Hipnotizatorul ţine obiectul strălucitor sau un deget la nivelul frunţii subiectului, pentru ca, în momentul în care acesta îşi ridică privirea, să se producă o oarecare tensiune. Muşchii oculari şi pleoapele se contractă pentru a putea privi în poziţia aceasta anormală: muşchii oculari, care sunt cei mai slabi din corpul omenesc, obosesc mult mai repede decât ceilalţi, în câteva minute, ochiul începe să lăcrimeze. Atunci, hipnotizatorul îi spune că ochii îi sunt obosiţi şi că îi este somn. Subiectul, dornic să închidă ochii, pe care-i simte obosiţi, ajutat de monotonia glasului care îi repetă neîncetat acest lucru, se lasă cu totul în voia hipnotizatorului, coborând total garda subconştientului. Cască, simte nevoia să doarmă. După ce acest exerciţiu va fi făcut de mai multe ori, subiectul va putea fi mai uşor sugestionat şi astfel se va lăsa hipnotizat.

Subconştientul fiind total lipsit de simţ critic, nu va ridica nici o obiecţie. Astfel, hipnotizatorul poate asista o femeie, făcând-o să nască fără dureri, sau poate convinge orice persoană să suporte o operaţie, folosind hipnoza în loc de anestezic. S-au observat şi alte efecte ale hipnozei. Armând Mărie Jacques de Chastenet, marchiz de Puysegur, ofiţer de artilerie, care avea un cabinet propriu, povesteşte următorul caz. îngrijindu-1 pe Victor Race, un ţăran care suferea de tulburări respiratorii, în urma paselor magnetice, pacientul cade într-un somn bizar şi, complet adormit, începe să-şi diagnosticheze boala şi să prescrie tratamentul adecvat! Şi nu numai atât: cu timpul, Victor începe să diagnosticheze, de la distanţă, şi bolile altor pacienţi, recomandân-du-le tratamentul. Puysegur numeşte această stare „somnambulism

artificial". El a dovedit că pentru vindecarea pacienţilor nu este necesară provocarea crizelor de isterie şi a convulsiilor, demonstrând importanţa dialogului dintre magnetizator şi magnetizat. Astfel, a pus bazele teoriilor psihologice în contrast cu cele fiziologice. Parapsiho-logi americani celebri - J. B. Rhine, Jeana Dixon, Brian Weiss, Raymond Moody - au suspus regresiei hipnotice pacienţi care declaraseră anterior sentimentul trăirii unei vieţi anterioare, dând amănunte hipnotizatorului despre aceasta şi comportându-se ca atare.

Există centre de studii de parapsihologie şi terapie hipnotică în toată lumea: SUA, Franţa, Anglia, Rusia, Cehia, China, Japonia, ca şi în România, în lumea medicală sunt cunoscute rezultatele profesorilor Gheorghe Marinescu, State Drăgănescu sau Arthur Kreindler, care au folosit hipnoza nu numai pentru tratarea unor nevroze şi stări depresive, ci şi pentru depistarea unor „focare reactive" în antecedentele subiecţilor cu tulburări neuropsihice, după cum sublinia, în anul 1999, într-un număr din *„Magazin internaţional",* doctorul Geta Elena Gheorghe.

^ *Autohipnoza*

O altă metodă cu ajutorul căreia care omul se poate debarasa de unele slăbiciuni sau deprinderi neplăcute şi dăunătoare (fumatul, alcoolismul) este *autohipnoza.*

în fiecare individ există aşadar cele două entităţi - conştientul şi subconştientul. Ele pot fi făcute să lucreze una pentru cealaltă.

Subconştientul, în condiţii normale, nu este accesibil tuturor formelor de cunoaştere. Cei mai mulţi dintre oameni nu îşi amintesc cum s-au născut, deşi această amintire se află undeva în subconştient, în condiţii speciale, o persoană hipnotizată îşi poate aminti însă chiar lucruri de dinainte de a se naşte.

O persoană care se autohipnotizează eliberează puteri nebănuite şi facultăţi pe care le posedă oricine fără să ştie. Iată cum se poate obţine aceasta. Vă închideţi într-o cameră cu jaluzelele trase, ne sfătuieşte Lobsang Rampa, având deasupra capului o veioză, stingeţi toate celelalte lumini şi vă aşezaţi în aşa fel încât să fie nevoie să ridicaţi puţin

capul ca să vedeţi veioza. Trebuie să fiţi lungit comod pe pat şi să vă îndreptaţi privirea spre sursa de lumină. Staţi nemişcat câteva minute, respiraţi cât mai liniştit cu putinţă şi lăsaţi gândurile să rătăcească în voie. După un minut sau două, vă spuneţi că toţi muşchii vi se vor destinde, închipuiţi-vă că trupul dvs. este un mare oraş, iar celulele trupului sunt ocupate de o mulţime de omuleţi. Nişte foarte mici muncitori ce pun în funcţiune muşchii şi tendoanele, care vin în ajutorul celulelor dvs., făcându-vă să trăiţi. Acum doriţi însă să vă des-tindeţi şi nu vreţi să fiţi deranjaţi de aceşti lucrători, care v-ar putea contracta vreun muşchi sau ar face să tresară vreun nerv.

Deci, concentrându-vă gândirea asupra degetelor de la piciorul drept, le spuneţi acestor omuleţi să părăsească degetele şi să plece unul câte unul, să defileze prin laba piciorului, prin gleznă, să urce prin pulpa piciorului, până la genunchi. După plecarea lor, piciorul dvs. drept va fi moale, fără vlagă, complet destins. Apoi urmează să se destindă pulpa piciorului şi gamba, pe care le veţi simţi grele, amorţite, perfect relaxate.

După ce vă veţi asigura că într-adevăr dreptul este destins, continuaţi cu piciorul stâng, apoi cu mâinile, începând tot cu degetele, şi aşa mai departe. Dacă reuşiţi să vă destindeţi şi vă eliberaţi de orice v-ar putea sustrage, de orice zgomot din interior, veţi putea deschide uşa subconştientului şi veţi căpăta noi capacităţi de cunoaştere.

Când veţi fi total destins, inspiraţi adânc, uşor, umpleţi-vă plămânii cu aer. Reţineţi-vă câteva clipe respiraţia, apoi expiraţi foarte lent, timp de câteva secunde. Pentru aceasta nu trebuie să depuneţi nici un efort, ci doar să respiraţi liniştit, normal.

Reluaţi de mai multe ori exerciţiul, reţineţi-vă răsuflarea, ascultaţi cum vă bate inima, apoi expiraţi lent. Veţi simţi cum se îngreunează capul, muşchii faciali se vor destinde şi veţi avea senzaţia unei stări plăcute. Odihniţi-vă, încercând să rămâneţi cât mai calm, să vă destindeţi întreaga fiinţă.

înainte de a trece la hipnoza propriu-zisă, va trebui să fiţi sigur că sunteţi într-adevăr destins, pentru că la primele două încercări veţi avea impresia unei tulburări. După aceea, totul vi se va părea normal.

Nu trebuie să vă grăbiţi, totul trebuie făcut cu răbdare, fără eforturi prea mari, ca să nu intervină îndoiala, ezitarea şi oboseala musculară.

Când aţi obţinut acest lucru, ridicaţi-vă ochii către veioza de deasupra capului, în aşa fel încât să nu faceţi nici un efort deosebit. Priviţi-o, ea trebuie să vă adoarmă. Vă spuneţi că vreţi ca pleoapele să vi se închidă când veţi termina de numărat până la zece şi începeţi să număraţi foarte rar.

Acest exerciţiu creează un reflex condiţionat, pentru ca, la viitoarele şedinţe de autohipnotism, să nu mai întâmpinaţi nici o dificultate în a vă destinde; va fi suficient să număraţi ca să cădeţi într-o stare hipnotică, însă, pentru a reuşi să atingeţi fără efort primul stadiu al transei trebuie să exersaţi asiduu.

Să presupunem că doriţi să fiţi un om cu o voinţă puternică, o personalitate dominantă, în stare să-i influenţaţi pe cei din jur. Trebuie să ştiţi să vizualizaţi acest lucru. Să vă gândiţi la „noul dvs. eu", să studiaţi noua postură aşa cum studiază un actor rolul unui personaj în pielea căruia vrea să intre. Cu cât vă veţi imagina mai intens ceea ce veţi dori să fiţi, cu atât mai repede veţi realiza acest lucru, în timpul zilei, va trebui să vă gândiţi la calităţile pe care veţi dori să le aveţi sau la viciile de care vreţi să vă debarasaţi şi să vă repetaţi că, la o anumită oră, de preferinţă seara, când veţi intra în transă, calităţile pe care le doriţi vor apărea mai clar.

Şi băutul excesiv, şi fumatul pot fi vindecate prin autohipnoză. Nu trebuie decât să vă convingeţi subconştientul că aveţi oroare de ţigări sau de alcool şi veţi reuşi să scăpaţi incredibil de uşor de aceste vicii. Totuşi, puţini oameni reuşesc să se lase de fumat, la această situaţie contribuind însuşi faptul că peste tot se spune că este greu să te laşi de fumat, ceea ce, prin repetabilitate, operează ca un fel de hipnoză. Dar, aşa cum hipnotismul inconştient v-a făcut să credeţi că nu vă puteţi lăsa de fumat, hipnotismul conştient poate reuşi să vă facă să nu mai aprindeţi niciodată o ţigară. Atenţie însă, oricât am repeta dorinţa, atât timp cât ideea nu va intra în subconştientul nostru, nu vom reuşi să facem ceea ce ne-am propus. Riscăm chiar să accentuăm latura neplăcută.

Telepatia

Misteriosul fenomen al telepatiei se înscrie printre manifestările parapsihologice. După câte se pare, el este comun tuturor oamenilor, deşi se manifestă mai frecvent la anumiţi indivizi dotaţi, în ciuda cercetărilor întreprinse pentru a-1 explica, până acum nu s-a găsit nici o formulă satisfăcătoare.

E. Myers, un cercetător din secolul al XlX-lea, considera că telepa-tia este transmiterea unei impresii de la un spirit la altul, fără să treacă prin cele cinci simţuri.

Etimologia greacă a cuvântului îl defineşte clar: „Ceea ce se simte, se percepe şi se manifestă de la distanţă". Dicţionarul explicativ al limbii române îl defineşte astfel: „Facultate psihologică (contestată de unii) atribuită unor oameni de a percepe fenomene care nu sunt în raza simţurilor, precum şi de a transmite gândul la mare distanţă, fără intermediul organelor de simţ obişnuite; percepere a fenomenelor şi a gândurilor de la distanţă".

Nu se ştie dacă este vorba despre o funcţie neexploatată a fiinţei umane, despre reminiscenţele unei aptitudini pierdute sau, poate, ale unei calităţi care nu este absolut necesară pentru evoluţia speciei.

Fenomenul este menţionat din cele mai vechi timpuri. Biblia atestă că profetul Eliseu avea capacitatea de a surprinde cele mai tainice discuţii, ceea ce i-a permis să ştie că regele Siriei avea să atace Israelul. Filosoful grec Democrit a încercat să explice telepatia dezvoltând teoria corpusculilor.

Herodot relatează cea mai spectaculoasă întâmplare din antichitate: regele Lydiei, Cresus (546-500 î.Hr.), era îngrozit de puterea crescândă a Persiei. Vrând să consulte un oracol, ca să afle dacă era oportun să o înfrunte, face mai întâi un test de credibilitate, aşa că trimite şapte mesageri la tot atâţia ghicitori din Grecia şi Egipt, cu indicaţia de a pune fiecăruia dintre ei, în cea de a o suta zi, următoarea întrebare: „Ce face în clipa aceasta regele Cresus, fiul lui Aliates?". Nu s-a păstrat decât unul dintre răspunsuri, acela al Pythiei din Delphi, pe care Cresus 1-a considerat drept singurul relevant: „Simţurile mele percep mirosul unei broaşte ţestoase puse la foc cu carne de miel.

Vasul - o căldare cu capac - este din aramă." într-adevăr, pentru a încerca forţa de clarviziune a oracolelor, în cea de a o suta zi de la plecarea mesagerilor, Cresus făcea ceea ce a prevăzut oracolul.

Pythia nu s-a înşelat nici în privinţa războiului lui Cresus cu perşii, când a afirmat că o mare putere va fi distrusă, numai că, în stilul ei sibilinic, n-a precizat că, de fapt, era vorba de cea a lui Cresus. Experienţa lui Cresus a fost prima din domeniul telepatiei despre care avem dovezi.

Cicero, în tratatul *„Despre ghicit",* povesteşte cum doi prieteni, călătorind spre Megata, au fost cazaţi în două hanuri diferite, în timpul nopţii, unul dintre ei îl vede în vis pe celălalt care-i cerea ajutor, spunându-i că va fi ucis. Se trezeşte, consideră că a fost un vis ca toate visele şi adoarme la loc. Visul revine însă, iar prietenul îl roagă, de această dată, să-1 răzbune şi îi destăinuie că ucigaşul său este chiar hangiul, care i-a aruncat trupul într-o căruţă şi 1-a acoperit cu gunoaie. Aşa că, dacă îl va urmări pe acesta când se duce să arunce gunoaiele la groapa de la marginea oraşului, îl va putea descoperi. Impresionat, omul se duce la poarta oraşului, unde, după o vreme, trece o căruţă în care descoperă cadavrul prietenului său. Hangiul a fost arestat şi a mărturisit că, într-adevăr, îşi ucisese clientul pentru a-1 jefui.

Fericitul Augustin povesteşte cum unul dintre elevii săi, vrând să dovedească puterea ghicirii gândurilor, i-a recitat cartaginezului Albiciero versurile la care se gândea acesta în clipa respectivă.

Revista *„Arme Zero"* din 1994, într-un articol amplu despre telepatie, redă o serie de cazuri contemporane. Intre altele este expusă întâmplarea a doi fraţi gemeni (telepatia între gemeni este proverbială) . Unul dintre fraţi, Maurice, are o vedenie neaşteptată. El vede un tren deraind, pasageri răniţi şi pe fratele său geamăn, Robin, care nu păţise nimic. După câteva ore, află că într-adevăr avusese loc un accident feroviar, iar fratele lui scăpase ca prin minune. Maurice şi Robin Gibb au fost membri ai vestitului grup muzical „Bee Gees". în diverse interviuri, ei au declarat că avuseseră şi alte experienţe paranormale de-a lungul vieţii lor.

Deşi se ştie că fenomenul telepatic există efectiv şi nimeni nu-1 contestă, nu se cunoaşte aproape nimic despre modul în care funcţionează,

ca şi despre alte facultăţi ale creierului, de altfel, în legătură cu telepa-tia s-au emis numeroase ipoteze. Aproape fiecare cercetător are teoria sa proprie, o explicaţie mai mult sau mai puţin plauzibilă...

După unii, telepatia şi facultăţile extrasenzoriale sunt înnăscute, dar se află în declin, din cauza relaţiilor sociale complexe pe care le impune civilizaţia noastră. E. White afirmă că în triburile primitive toţi membrii clanului comunică între ei prin telepatie (deoarece sunt uniţi prin aceleaşi necesităţi, dorinţe şi temeri). Au un fel de mental colectiv în genul unor societăţi animale, ca unele insecte sau ca delfinii, de pildă. White este convins de asemenea că şi în civilizaţiile antice telepatia era utilizată frecvent.

în numeroase comunităţi nordice, telepatia este un act obişnuit. Locuitorii caselor izolate din Scandinavia sunt capabili să presimtă sosirea unui vizitator cu câteva ore mai înainte, ceea ce le permite să se pregătească pentru a-1 întâmpina cum se cuvine. Ei numesc acest fenomen „Vardogr".

Neurologii consideră telepatia o caracteristică a oricărei fiinţe umane, nefiind necesar decât să se pună în funcţiune mecanismul său. Dar cum? Misticii cred că trebuie să faci să lucreze spiritul, fiziologii, că trebuie manipulată zona cerebrală corespunzătoare activităţii telepatice. Doctorul Sergheiev, de la Institutul de Fiziologie din Sankt Petersburg, măsurând encefalografic activitatea cerebrală a unor foarte cunoscuţi mediumi ruşi, a constatat că, atunci când are loc o transmisie mentală, partea posterioară a creierului emite o tensiune electrică de 50 de ori superioară celei normale. Aceste experienţe i-au făcut pe unii autori să considere că funcţia telepatică se situează în zona diencefalică şi se manifestă atunci când subiectul doarme sau se află într-o stare alterată a conştiinţei.

Primele cercetări, deşi nu pot fi numite chiar „ştiinţifice", au fost făcute în Franţa şi Germania, în secolul al XVIII-lea, în jurul experienţelor lui Mesmer, magnetismului animal, capacităţii de a citi gândurile, cărţilor ascunse sau posibilităţii de a regăsi obiecte cu ochii legaţi, fără a avea informaţii senzoriale. Schelling, Fichte, Hegel şi Schopenhauer, toţi filosofi celebri ai secolului al XlX-lea, au încercat să definească telepatia. Aceste tentative de studiu au dat naştere

spiritismului, la modă pe vremea aceea, şi au dus la crearea *Spiritual Society for Psychical Research,* societate care a făcut experienţe pentru a explica telepatia şi modul ei de funcţionare.

în 1900, Usher şi Burt, folosind diagramele şi jocurile de cărţi, au obţinut o serie de rezultate concludente. Unul trăia la Londra, celălalt la Bristol; ei au făcut şase încercări, în şase nopţi consecutive, în 1912 a fost făcută prima cercetare americană beneficiind de un buget consecvent; totuşi, concluziile doctorului Cooper, de la Universitatea Stanford, California, nu s-au bucurat decât de un slab interes. Cele mai spectaculoase rezultate din epocă au fost obţinute în Olanda, în 1920, de doctorii Heymans, Bragmans şi Winberg, în urma experienţelor în care subiectul trebuia să ghicească litere şi numere încadrate. Din 187 de rezultate bune, 60 au fost reţinute ca sigure, fiind exclusă posibilitatea de a se datora hazardului. Cu toate acestea, oamenii de ştiinţă au avut numeroase obiecţii privind modul în care a fost condus experimentul şi lipsa unui control adecvat. Puţin după aceea, în 1925-1926, profesorii Eastbrooks şi McDougall, de la Harvard, au făcut experienţe cu jocuri de cărţi. Din totalul de l 660 de probe stabilite, ei au selectat 938, deşi pentru calculul probabilităţii ar fi fost sufidentedoar 830. Şansele de a fi întâmplare şi nu telepatie erau de l la 10 milioane.

Scriitorul american Upton Sinclair publica, în 1930, o importantă lucrare despre telepatie, *„Mental Radio",* în care relata experienţele pe care le întreprinsese ani de zile împreună cu soţia sa, obţinând rezultate probatoare în ceea ce priveşte transmiterea gândurilor la distanţă. Acesta nu reprezenta un lucru nou în sine, dar faptul că Albert Einstein prefaţase cartea era un termen de referinţă pentru toţi cercetătorii domeniului parapsihologici. Aceştia au fost încurajaţi de faptul că celebrul fizician reclama o cercetare aprofundată a fenomenului şi afirma că „rezultatele experienţelor telepatice expuse exhaustiv şi cu minuţiozitate în această carte merg mult mai departe decât îşi poate imagina un cercetător ştiinţific".

Einstein, ca majoritatea colegilor săi, era sceptic în privinţa parapsihologici, într-o scrisoare către doctorul Ehrenwald, el s-a dezis de cele

afirmate: „N-am scris această prefaţă decât din prietenie pentru autor. Deşi nu mi-am manifestat lipsa de încredere, totuşi nu am fost necinstit. Admit că sunt sceptic, deşi îi respect teoriile. Dacă telepatia nu se modifică nici în funcţie de timp, nici de distanţă - comenta Einstein -, asta înseamnă că ar scăpa legilor fizicii, ceea ce este absurd, pentru că totul în această lume este guvernat de aceste legi".

La sfârşitul anului 1934, profesorul Rhine publica *„Reception extra-sensorielle"* (ed. Paidos), care a produs un şoc în rândul cercetătorilor. Pentru prima dată, cu toate garanţiile ştiinţifice, el considera telepatia drept un fenomen observabil, deşi nereproductibil în mod sistematic.

Crearea, în 1932, a unui laborator permanent de parapsihologic la Universitatea americană din Duke, Carolina de Nord, a marcat punctul de pornire pentru crearea multor centre de cercetări în întreaga lume, până în anii '80. Din păcate, din cauza conjuncturii economice şi politice dificile, cea mai mare parte a ţărilor au lăsat pe planul doi cercetările din domeniul telepatiei.

începând din anii '40, cercetările în acest domeniu s-au dezvoltat mai ales în spatele Cortinei de Fier. Milan Ryzl, chimist din Praga, şi Leonid Vasiliev, fiziolog din Leningrad, au făcut experienţe pe subiecţi sub hipnoză, ambii obţinând rezultate impresionante. Lucrările celui de-al doilea au confirmat ipoteza rusească a bioplasmei, ca explicaţie a fenomenului extrasenzorial. Aceste rezultate nu au fost cunoscute decât prin anii '60. Lucrarea lui Puskhin şi Dubrov aduce informaţii ample în legătură cu aceste lucruri.

Cum s-a mai întâmplat şi în alte domenii de pionierat, şi în parapsihologic au apărut escrocherii - publicarea unor rezultate „senzaţionale" false -, ceea ce a făcut ca parapsihologii să fie discreditaţi în mediul ştiinţific. Una dintre cele mai celebre escrocherii a fost anunţul că în Statele Unite s-ar fi realizat transmisii telepatice în scopuri militare între submarinul atomic „Nautilus" şi un laborator al companiei constructoare, Westinghouse. O informaţie incorectă, strecurată în revista franceză de popularizare a ştiinţei *„Science et vie",* a trecut multă vreme drept certitudine şi a servit ca punct de referinţă în numeroase lucrări pe această temă. Anchetele au stabilit după aceea falsul, dar războiul

psihologic între Est şi Vest începuse deja: sovieticii şi-au dezvoltat cercetările proprii pe baza acestui raport apocrif şi au obţinut rezultate spectaculoase. Americanii, care n-au vrut să rămână mai prejos, au consacrat şi ei o parte din bugetul lor militar cercetărilor în acest domeniu.

Astronautul american Edgar Mitchell a comunicat mental, de pe modulul lunar, cu patru persoane rămase pe Pământ. Mitchell a folosit în acest sens cărţile lui Zener, extrase la întâmplare după un cod numeric aleatoriu. El se concentra câte 15 secunde asupra fiecărui simbol şi 25 de secunde ca să le verifice. Astronautul a înaintat un raport prin care atesta că obţinuse rezultate despre care s-a stabilit că nu s-ar datora hazardului, intensitatea comunicării mentale nediminuând cu distanţa. Psihologul englez W. Carington obţinuse rezultate asemănătoare în 1939, cu o sută de subiecţi plasaţi în Olanda, Marea Britanic şi Statele Unite.

Lista experienţelor privind măsurarea şi utilizarea telepatiei este interminabilă şi explicaţiile sunt din ce în ce mai numeroase. Această ştiinţă şi-a extins câmpul de acţiune, pe de o parte datorită fizicii cuantice, pe de alta, avalanşei de răspunsuri pe care le oferă filosofii mistici adepţilor lor.

Fizicianul argentinian Eduardo Balanovsky, cercetător la Imperial College de la Universitatea din Londra, a recenzat în cartea sa, *„Leş phenomenes paranormaux",* practic toate ipotezele acceptabile pentru fizica contemporană. Printre ele este şi aceea că telepatia ar putea rezulta din focalizarea razelor cosmice ori din generarea şi utilizarea fasciculelor de protoni sau a grupurilor de particule, antrenând o modificare a câmpului de gravitaţie, că ar participa la o a cincea forţă naturală, nedefinită încă, sau că ar rezulta din electromagnetismul neluat în seamă deocamdată în experienţe.

Fizicianul Richard Feynman avansează o ipoteză originală, aceea a pozitronilor, microparticule necunoscute, care ar fi vectorii telepatiei. Dar nici un cercetător nu a demonstrat încă existenţa fizică a acestor particule, nici pe aceea a „tahionilor", inventaţi de un alt fizician, Gerald Feinberg, particule capabile să se deplaseze mai repede decât lumina şi deci mai rapide decât timpul terestru.

O altă propunere la modă prin anul 1994 era aceea a lui Rupert Scheldrake, în domeniul morfogenetic: câmpuri de forţă nonenerge-tică, un fel de memorie colectivă, care funcţionează dincolo de spaţiu şi timp, legând între ele diferitele manifestări ale naturii. Mai sunt şi alte teorii, cum ar fi cea a unui univers holografic sau a coincidenţelor semnificative şi a sincronicităţii, propusă de Jung. Toate acestea consideră universul ca un ansamblu ale cărui elemente sunt unite între ele printr-o formă de energie a cărei natură nu este cunoscută.

Şir John Eccles, laureat al Premiului Nobel pentru medicină în 1963, a relansat teoriile metafizice. El susţine că omul trăieşte în trei lumi: cea fizică, cea mentală şi cea socială. Telepatia ar fi transmiterea directă a celei „mentale" de la un individ la altul. La aceasta se referă celebrul epistemolog Stephan Lupasco atunci când vorbeşte de cele trei materii: fizică, biologică şi psihică. Cercetările din acest domeniu se află încă în faza de pionierat. Dar va veni ziua în care telepatia va fi definită şi utilizată în scopuri practice.

^- *Toţi copiii sunt telepaţi*

Numeroşi cercetători sunt de părere că toţi copiii dispun de facultăţi pe care adulţii le-au pierdut. Ei se joacă adesea cu prieteni invizibili şi aud discuţii pe care nu le percepe nimeni altcineva. Acest fenomen este atribuit, în general, imaginaţiei şi fanteziei proprii copilăriei. O dovadă a calităţilor telepatice ale copiilor este însă aceea că răspund la anumite întrebări înainte de a fi formulate verbal sau că fac lucruri înainte de a li se cere să le facă.

Freud avea însă o altă părere: „Cred în transmiterea gândurilor, dar mă îndoiesc de magie". El a fost convins de realitatea acestui fenomen de către profesorul Gilbert Muray de la Oxford, adeptul teoriei potrivit căreia copiii au o mare aptitudine pentru telepatie, folosind-o ca mijloc de comunicare până când învaţă să vorbească. Prin anii 70, neuropsihi-atrul american Eric Berthold Schwartz, care a scris despre fenomenul paranormal din experienţa cu propriii copii, considera că telepatia este firească în copilărie şi că există puternice legături telepatice între mamă şi fiu/fiică. După părerea doctorului Schwartz, mecanismele

inhibitoare (taţii, religia, profesorii, societatea) acţionează asupra adolescentului şi a adultului, dar nu şi asupra copilului. Şi doctorul Stevenson, foarte cunoscut pentru lucrările sale despre reîncarnare, a studiat mai multe cazuri de comunicare telepatică între mamă şi copiii săi, pe care le-a dovedit întotdeauna cu o rigoare ştiinţifică, de cercetător. Cea mai îndrăzneaţă teorie este însă aceea a doctorului Thomas Verry, autorul cărţii *„Viaţa secretă a copilului înainte de a se naşte"* (Grasset, 1982), susţinută de numeroşi psihologi şi psihiatri, care afirmă că, după şase luni, fătul este în legătură cu gândurile, visele şi sentimentele mamei şi poate fi afectat de ele.

^ *Halucinaţiile telepatice*

Putem primi un mesaj prin intermediul unei halucinaţii. Astfel, subiectul ia cunoştinţă de un eveniment care acţionează direct asupra sentimentelor sale. Acest lucru se petrece adesea în starea de semive-ghe, putând fi perceput un accident care are loc la kilometri distanţă sau chiar un eveniment care se va petrece în viitor.

^ *Visele telepatice*

Un mesaj poate fi captat şi prin intermediul unui vis telepatic, simbolic sau realist, în situaţii în care emiţătorul trăieşte un moment intens al existenţei sale sau înainte de a muri. O persoană are în timpul nopţii un vis foarte veridic, în care cineva foarte apropiat conduce o maşină. Vehiculul cade într-o prăpastie. In acea clipă, cel care visa se trezeşte brusc, înspăimântat, cu răsuflarea tăiată. Dimineaţa, i se aduce la cunoştinţă că fratele său a avut un accident de automobil. Subiectul, conform anchetei întreprinse, a trăit acest gen de experienţă pentru prima şi ultima dată în viaţa sa. După părerea cercetătorilor, fenomenul telepatic se manifestă în 65% din cazuri în vis şi numai în 35% din cazuri în stare de veghe.

^ Sugestia *telepatică*

Subiectul este plasat într-o stare hipnotică fără a folosi tehnicile convenţionale, într-o asemenea stare, receptorul percepe cu mai mare acurateţe mesajele emiţătorului, în cursul unor astfel de experienţe,

Hipnotizatorul francez Christian Chris a pretins că poate comunica prin telepatie cu mediumul Regine X., închisă într-o cuşcă ce o izola de orice transmisie electronică. Dar experimentul, efectuat sub control la Facultatea de Ştiinţe din Nisa, a reprezentat un eşec.

emiţătorul dă un ordin mental, pe care subiectul îl execută. De exemplu, gustă sare, ardei iute sau zahăr, pe care receptorul le identifică. Se crede că hipnoza inhibă unele zone ale cortexului, care atunci emit pe o frecvenţă mentală mai joasă, însoţită de o scădere a atenţiei, de o stagnare a stimulărilor senzoriale obişnuite şi favorizează stimulii psihici extrasenzoriali.

^ *Telepatici în laborator*

Când procesul telepatic se desfăşoară în condiţii experimentale, în scopul obţinerii de rezultate, studiul şi analiza sa reprezintă telepatia experimentală şi este făcută în laboratoarele parapsihologice.

Telepatia experimentală foloseşte cărţile lui Zener, cărţi obişnuite sau cu animale, bile colorate, desene sau mesaje de orice fel. Pentru a evalua rezultatele obţinute în timpul acestor experienţe, se recurge la statistici, stabilindu-se dacă sunt sau nu semnificative. Se fac înregistrări encefalografice la trimiterea de mesaje cu un puternic conţinut emoţional: fotografii cu catastrofe, asasinate, diferite

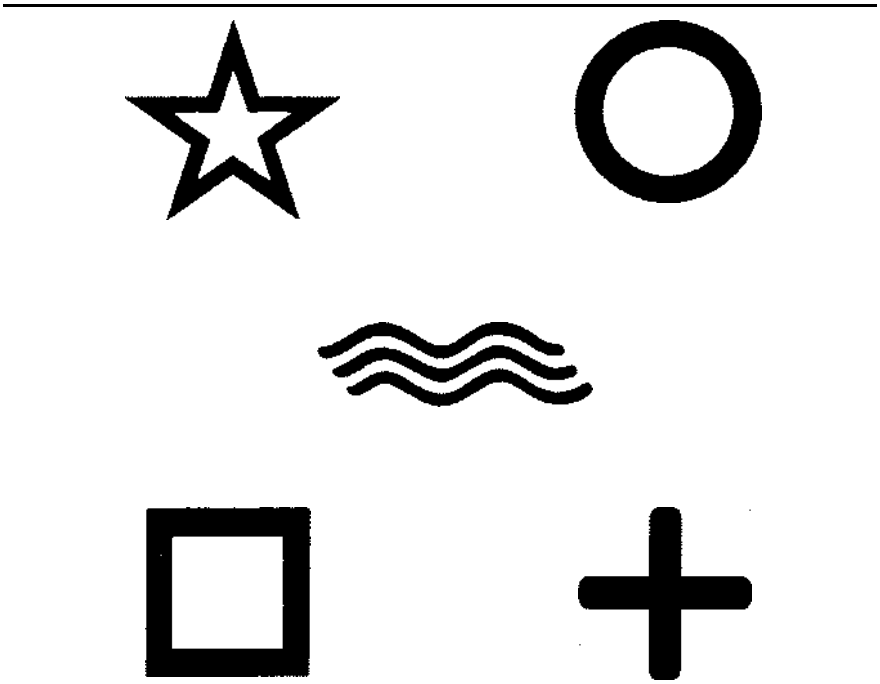

Simbolurile de pe faimoasele „cartele ESP" folosite dej. B. Rhine în experienţele sale din domeniul telepatiei.

calamităţi... Dacă atunci când nu sunt transmise imaginile apar alteraţii pe encefalogramă, avem dovada că receptorul le-a captat inconştient.

Pot fi realizate experienţe şi în timp ce subiectul visează. El este plasat într-o anumită casă şi echipat cu un instrument care monitorizează mişcările oculare. Când ochii lui încep să producă mişcările caracteristice fazei REM, emiţătorul începe să trimită diferite mesaje. După aceea, receptorul este trezit şi se se analizează rezultatele.

Este recomandabil să aibă loc cât mai puţine intervenţii umane în cursul experienţelor telepatice, pentru a fi înlăturat orice risc de manipulare, chiar şi involuntară. Pentru bilele de culoare sunt folosite globuri transparente, identice cu acelea folosite în jocurile de noroc. Există aparate speciale ce permit folosirea cărţilor de joc, care, după ce sunt amestecate, sunt scoase fără intervenţia participanţilor. Tot aşa se procedează şi cu desenele.

DINCOLO DE NOI

Sub efectul ketaminei, pacienţii se simt într-o măsură atât de mare separaţi de trupul lor, încât nu mai percep durerea operaţiei. Dar substanţa duce şi la disocierea personalităţii, efect pe care medicii încearcă să-l evite. Noua generaţie de anestezice a eliminat acest inconvenient, deşi, ca şi ketamina, dau impresia de părăsire a trupului, de traversare a unui tunel.

Psihiatrul englez Karl Jansen a studiat mecanismul de acţiune al ketaminei. Această substanţă se fixează pe un receptor de neuroni, N-Metil-Daspartat (NMDA), care este blocat. El este activat de o moleculă naturală, glutamatul, cel mai important neurotransmiţător exci-tator al sistemului nervos central. Neuronii de glutamat sunt situaţi mai ales în cortex şi hipocamp, formaţiunea cerebrală implicată în procesul memoriei şi în emoţii, care înregistrează semnalele provenind din numeroase părţi ale creierului. Glutamatul joacă un rol vital în toate procesele cognitive la care participă cortexul: gândirea, memoria şi percepţia.

Receptorul NMDA este o structură moleculară importantă, situată la suprafaţa a numeroşi neuroni. El cuprinde mai multe locuri de recepţie şi comandă un canal prin care pătrund ionii de calciu în neuron, declanşând o cascadă de reacţii chimice complexe. Acest receptor este implicat în ceea ce numim potenţarea pe termen lung, fenomen legat de memorie.

Când în organism survine o lipsă de oxigen, o reducere de flux sanguin, o scădere a zahărului din sânge sau în cazul unei crize de epilepsie, glutamatul este eliberat în cantităţi excesive. Or, într-o doză puternică, această moleculă este tonică pentru neuroni. Dacă ketamina provoacă NDE, blocând receptorii NMDA, mai mult ca sigur că şi în cazul supraproducerii de glutamat creierul trebuie să dispună de un mijloc de protecţie natural care să blocheze receptorul, pentru a evita

o supraexcitare fatală a neuronilor. Acest mijloc, care s-ar putea găsi la originea NDE nemedicamentos ce se produce în anumite stări critice, rămâne să fie descoperit.

Mult timp s-a bănuit şi despre alţi neurotransmiţători - endor-fmele, de exemplu - că ar fi responsabili ai NDE. Aceste molecule apropiate de opium sunt secretate din abundenţă în stare de moarte iminentă. Dar ele nu provoacă nici halucinaţii, nici disociere. Deşi nu se află direct la originea NDE, fără îndoială că endorfinele sunt implicate în starea de fericire care însoţeşte în general fenomenul. Mai mult, ele par să blocheze celulele inhibitoare ale activităţii hipocampului, în măsura în care această formaţiune cerebrală joacă un rol fundamental în procesul de memorizare, dezinhibarea sa ar putea explica actualizarea simultană a numeroase amintiri.

Suzanne Blackmore cita o experienţă realizată de dr. Meduna, un psihiatru care i-a făcut pe pacienţii săi şi pe alţi subiecţi să inhaleze diverse amestecuri gazoase compuse din oxigen şi gaz carbonic. La o parte dintre ei, cantitatea redusă de oxigen sau procentul crescut de gaz carbonic a provocat vederea unei lumini strălucitoare, a unui tunel, impresia de ieşire din timp şi evocarea amintirilor din trecut. Unii s-au speriat, alţii au căzut în extaz. Un fenomen asemănător se produce la răniţii care pierd mult sânge sau care se sufocă, apare la înecaţii salvaţi in extremis. Când pericolul morţii survine brusc, oamenii tind să-şi vizualizeze filmul vieţii. Poate că este un mod de apărare psihică în faţa inexorabilului, deoarece aceste persoane nu au timp să se pregătească, aşa cum se întâmplă cu victimele unei boli îndelungate. Poate fi invocat şi un argument de ordin fiziologic: dis-funcţia hipocampului sub efectul privării de oxigen, al stresului sau al pierderii de sânge. Această tulburare poate provoca o criză de epilepsie, care suscită senzaţii ciudate. Când o criză atinge lobul temporal al creierului, ea declanşează ceea ce numim o „stare de vis", amintiri sub formă de halucinaţii şi impresia de „deja vu". Legătura dintre aceste percepţii tulburătoare şi excitarea unor părţi ale creierului este cunoscută de la experienţele lui Wilder Penfield. în anii '50, celebrul neurochirurg american a stimulat, cu ajutorul electrozilor, lobul temporal

al unora dintre pacienţii săi neadormiţi. Unii dintre ei au avut senzaţia ; că îşi părăsesc trupul, alţii au avut halucinaţii compuse din amintiri, : adevărate sau false. Experienţe ulterioare de stimulare corticală au ' provocat călătorii în afara trupului, senzaţia de ridicare în aer, epi-[!] soade de vis şi experienţe cu caracter religios sau mistic.

în Franţa, Patrick Chauvel şi colaboratorii săi de la clinica de neurochirurgie din Rennes au localizat o reţea de neuroni responsabili de starea de vis caracteristică în epilepsia temporală. Cele mai multe senzaţii trăite în criza de epilepsie sunt impregnate de teamă, tristeţe, impresia de solitudine, în vreme ce NDE este însoţită mai curând de un sentiment de pace, calm, bucurie, datorită importantei eliberări de endorfine. Neurologul canadian Michael Persinger a observat că persoanele care manifestă o instabilitate a activităţii temporale, adică o tendinţă spre epilepsie, sunt mai apte să trăiască experienţe mistice, călătorii în afara timpului şi NDE. Instabilitatea temporală ar putea fi, aşadar, responsabilă de o parte dintre episoadele halucinatorii. Tot Persinger a remarcat că leziunile cerebrale provoacă uneori NDE. Tunelul prin care trec cei care trăiesc o moarte aparentă, în călătoria lor în lumea de dincolo, şi lumina pe care o percep la capătul lui sunt cele mai frecvente caracteristici evocate în experienţele morţii aparente. Pentru Suzanne Blackmore, senzaţia celui care a trăit această experienţă este mai curând rezultatul unei tulburări a sistemului vizual, fie în urma privării de oxigen, fie a unor perturbări neurochimice. Organul senzorial - ochiul, dar şi urechea, nasul sau pielea - nu mai comunică, în acest caz, cu cortexul. Percepţiile sunt produse de cortexul care funcţionează „liber", fără referinţă la stimulii senzoriali. Aceasta explică şi de ce este atât de puternică lumina sosită parcă dintr-o altă lume, atât de misterioasă şi diferită de lumina naturală...

Reflexul de supravieţuire

Cea mai mare parte a fenomenelor NDE au explicaţii fiziologice raţionale. Dar cei care au trăit o asemenea experienţă sunt convinşi că au trăit ceva real, că au pătruns în realitatea care se ascunde în spatele

lumii observabile, şi nu sunt de acord ca o asemenea trăire să fie redusă la un simplu proces biochimic. Nici un argument raţional nu-î poate convinge de contrariu. Viaţa lor ia de cele mai multe ori o nouă orientare, înclinată spre misticism, spre sacralizarea a ceea ce este viu. Majoritatea declară că nu se mai tem de moarte. Rari sunt aceia care se cufundă în depresie. Comparând declaraţiile pacienţilor reanimaţi, care au trecut prin NDE, cu acelea ale persoanelor care nu au avut această experienţă, dar au atins pragul morţii, observăm că ambele grupe manifestă aceleaşi transformări ale personalităţii în ceea ce priveşte valorile umane şi atitudinea faţă de semenii lor. Grupul NDE manifestă o înclinare profundă faţă de latura religioasă a vieţii, o diminuare a spaimei de moarte şi o credinţă mai accentuată în lumea de dincolo.

Specialista Suzanne Blackmore sugerează că, în cursul NDE, modelul „eului" se dezintegrează. Cu toate acestea, mai este încă posibilă o experienţă conştientă. Suficient cât să fie abolită teama de moarte şi să se ajungă la înţelegerea că „eul" nu este atât de important în realitate. NDE ar putea fi o reacţie de apărare fiziologică şi psihologică în faţa pericolului morţii. Ea permite individului să facă faţă încercării, să lupte pentru supravieţuire.

Nici o teorie ştiinţifică nu îi va convinge pe credincioşi că NDE nu este o poartă deschisă spre o realitate ascunsă. Pentru că, spun ei, dimensiunea în care călătoreşte conştiinţa nu interferează cu lumea materială.

La mijlocul secolului al XVIII-lea, filosoful britanic David Hume declara că, pentru a crede în miracole şi a admite o realitate contrară legilor naturii, ar trebui ca probabilitatea unei erori de judecată din partea martorilor să fie neînsemnată. Pentru a recunoaşte realitatea lumii de dincolo, trebuie să admitem că, şi în cazul în care este independentă de trup, conştiinţa, această structură imaterială, poate interfera cu materia. Ceea ce este contrar tuturor cunoştinţelor însuşite în mod raţional, pentru că „a crede în miracole este un miracol în sine", cum ar spune Hume. „Simpla raţiune nu este suficientă ca să ne convingă de veridicitatea unui miracol (...). Nu există, aşadar, nici un motiv ca oamenii de ştiinţă să fie îngrijoraţi de lumea de dincolo sau

de credincioşii preocupaţi de ştiinţă, cu atât mai puţin cu cât credinţa nu are nevoie, prin definiţie, de probe."

Totuşi, atât pentru unii, cât şi pentru ceilalţi, starea aproape de moarte prezintă încă multe necunoscute.

Mărturii din pragul morţii

Dr. Eckerh Wiesenhiiter a fost intrigat de comportamentul unor tineri care, salvaţi din ghearele morţii, regretau că fuseseră readuşi la viaţă, declarând că, dacă li s-ar fi oferit posibilitatea de opţiune, nu s-ar mai fi întors. Printre cei salvaţi se numărau: un tânăr soldat grav rănit în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, readus la viaţă printr-o intervenţie chirurgicală complicată, doi tineri scăpaţi de la înec, un student, aproape degerat, după ce fusese surprins de o avalanşă. Toţi vorbeau despre sentimentele de împăcare şi bucurie paradisiacă pe care le trăiseră. Wiesenhiiter a aflat de la alpiniştii experimentaţi că dorinţa aceasta este specifică celor salvaţi de la moarte. După ce trec printr-un moment de panică, victimele simt o asemenea fericire, încât renunţă să mai lupte pentru supravieţuire.

Potrivit unor cercetări ulterioare, se pare că persoanele readuse la viaţă după o moarte clinică prelungită nu au aceleaşi senzaţii cu cei treziţi la viaţă după numai câteva clipe, în primul caz, cel care este în pragul morţii se desprinde de trupul său carnal, fiind înzestrat cu capacităţi neobişnuite: el poate vedea şi auzi tot ce se întâmplă în jurul lui, poate traversa zidurile şi plafoanele, se poate deplasa instantaneu oriunde doreşte. De cele mai multe ori, nu are impresia că posedă un trup material, intuindu-l doar, ca pe un fel de „ceaţă" sau „câmp de energie". Acest fenomen de decorporare poate fi produs independent de contextul morţii. Multe persoane care s-au decorporat pentru prima dată într-o asemenea situaţie au reuşit după aceea să repete performanţa în afara oricărui pericol. Pentru unii, a devenit chiar obişnuinţă.

Dr. Raymond Moody jr., care a discutat cu peste o mie de persoane ce au trecut prin moarte clinică, spune că ele „rareori prezintă acea spaimă de moarte pe care o resimţim cei mai mulţi dintre noi.

Sentimente ca teama şi panica sunt înlocuite de pace, uşurare şi o mai bună înţelegere faţă de ceilalţi."

O persoană care a trăit o asemenea experienţă, în urma unui atac cardiac, povestea: „Nu mai simţeam frică. Nici panică. Doar linişte. După câteva momente, am intrat într-un tunel întunecat, la capătul căruia se vedea o lumină strălucitoare. Luminozitatea creştea, pe măsură ce înaintam. Trecând prin acea baie de lumină, m-am regăsit, deodată, într-un loc diferit; totul era scăldat într-o lumină aurie, de o frumuseţe unică. Domnea o atmosferă de o linişte desăvârşită, de mulţumire şi iubire. Iar eu mă simţeam integrat în ea."

O femeie care a trăit aceeaşi experienţă relata: „Eram pe punctul de a muri. Dar, deodată, s-a petrecut ceva neobişnuit, în faţa mea se deschidea un spaţiu imens, cu o forţă de atracţie atât de mare, încât am renunţat să mai lupt pentru viaţă, doar ca să văd ce se afla dincolo. Am început să alunec printr-un tunel lung, format din raze luminoase. Dar nu era numai lumină, ci un transfer intens de energie, la capătul căruia lumina era mult mai puternică. Pe măsură ce înaintam, am putut vedea ce se afla acolo. Nu există cuvinte care să poată descrie sentimentul pe care 1-am trăit când am văzut acea lume gigantică şi infinită de linişte, dragoste, energie şi frumuseţe."

Lafayette Ron Hubbard, ofiţer american de marină şi explorator, era şi un talentat scriitor de SE în timpul războiului, în urma unei răni primite într-o luptă cu japonezii, Hubbard a trăit experienţa morţii clinice. A fost reanimat şi, după cum declara el, în acel moment fusese mai conştient ca niciodată în viaţa lui şi avusese percepţii şi senzaţii pe care nu şi le-a putut explica în întregime niciodată după aceea. Această întâmplare 1-a făcut ca, după război, să se ocupe în mod serios de înţelegerea sistemului nervos omenesc. El a conceput o nouă teorie, pe care a numit-o *dianetica.*

Dianetica este un fel de psihanaliză care permite cuiva exersarea unui talent fără nici o pregătire anterioară. Teoria generală a dianeticii admite, ca şi Freud, existenţa subconştientului, dar în timp ce subconştientul freudian este extrem de viclean - fiind copiat după diavol -,

subconştientul lui Hubbard este format numai din înregistrări şi deci incapabil să înţeleagă sensurile acţiunilor umane.

După părerea lui Hubbard, subconştientul se formează foarte de timpuriu, chiar din perioada foetusului. Dacă am reuşi să debarasăm un creier de toate „înregistrările" sale, am obţine o „tabula rasa", un subiect lipsit de orice complex, perfect sănătos psihic, embrionul unei rase noi, apropiată de supraoameni. Acest lucru s-ar putea realiza printr-o simplă discuţie cu subiectul, folosind tehnicile lui Hubbard descrise în revista americană *„Astounding Science Fiction"* sau în cartea sa *„Dianetics",* care a devenit best-seller imediat după apariţie. Prin anul 1955, nenumăraţi americani se tratau prin dianetică, metoda ajungând să concureze cu psihanaliza, în ceea ce priveşte amintirile foetusului, se pare că Hubbard a avut dreptate. Deşi nu se ştie cum reuşeşte fătul să audă ceea ce se petrece în jurul lui, nefiind încă înzestrat cu un sistem auditiv, totuşi este bine stabilit acum că o face.

Considerând că dianetică nu poate trata decât traumele psihice cauzate de evenimentele din viaţa terestră şi nu şi pe cele dintr-o viaţă anterioară, Hubbard a mai creat o disciplină: *scientologia.* în 1971, scien-tologia a dat naştere unei mişcări mondiale care dispune de mari resurse materiale.

în afară de *„Dianetică"* şi *„Scientologie",* Hubbard a mai scris şi alte cărţi, una dintre ele, *„Excalibur",* fiind o culegere de amintiri din vieţile sale anterioare. Acestea provin, după cum susţine el, de la o mare civilizaţie galactică a cărei colonie pierdută am fi noi, Pământul.

Charles Manşon, ucigaşul lui Sharon Ţaţe, pretindea că este un reprezentant al scientologiei, lucru negat de scientologi. Hubbard însuşi declara că 1-a denunţat pe Manşon FBI-ului ca pe un individ periculos. Scientologii sunt acuzaţi că ar încerca să stăpânească lumea, în 1968, o asociaţie engleză care lupta pentru o medicină mai raţională, condamnând medicina paralelă, îi denunţa. Drept urmare, scientologii au întemeiat o asociaţie care să le apere drepturile.

APLICAŢII CONCRETE ALE FENOMENELOR PSI

Teleportarea

Dezintegrarea unui corp şi recompunerea lui, instantaneu, la mii de kilometri distanţă - iată un vis încă irealizabil al omenirii. Deşi teleportarea unor obiecte mari sau a oamenilor a rămas o utopie, teleportarea cuantică în laborator a devenit o realitate pentru fotoni, particule individuale de lumină.

Mecanica cuantică este o ramură a fizicii inventată în primul sfert al secolului al XX-lea, pentru a explica procesele ce se petrec la nivelul atomilor individuali. Progresul tehnologic i-a ajutat pe cercetători să întreprindă mai multe experimente care nu demonstrează numai aspectele fundamentale, uneori bizare, ale mecanicii cuantice, ci, cum este cazul cu teleportarea, au aplicaţii şi în realizarea unor lucruri care păreau de neconceput mai înainte.

Procedeul teleportării funcţionează cam aşa: un dispozitiv scanează obiectul original ca să extragă toate datele necesare. Un transmiţător trimite informaţia la staţia receptoare, unde este folosită pentru obţinerea unei replici exacte a originalului, în unele cazuri, este transportat la staţia receptoare chiar materialul din care este făcut originalul, ca un fel de „energie"; în alte cazuri, replica este refăcută din atomii şi moleculele prezente la staţia de recepţie.

Deci, un foton poate fi transmis la kilometri fără nici un suport material. Particulele acţionează unele asupra altora instantaneu şi la distanţă, în mare, situaţia este următoarea: două particule care au interacţionat la un moment dat, oricât de puţin, rămân unite pentru totdeauna printr-o *legătură misterioasă.* Aşa că, o acţiune exercitată asupra uneia dintre ele o influenţează neapărat şi pe cealaltă, chiar dacă se află la mii de kilometri depărtare. Einstein, care a dedus

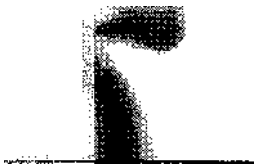

Viziune franceză fantezistă despre teleportarea unui subiect în Egiptul antic.

această situaţie împreună cu Podolski şi Rosenberg (EPR), fără să o poată experimenta, din lipsa tehnologiei necesare, a crezut, eronat, că ar exista o *entitate ascunsă* care efectuează acest lucru, pe care el nu o cunoştea încă.

La începutul anilor '80, dispunând de tehnologia modernă, fizicienii au putut reface experienţa EPR, iar echipa lui Alain Aspect, de la Orsay (Franţa), a fost prima care a dovedit că particulele interacţionează la mare distanţă fără nici o entitate ascunsă. Aceste particule au capacitatea de a comunica între ele. Ca să realizăm teleportarea, obiectul ar

trebui dezintegrat la punctul de plecare şi apoi recompus instantaneu la punctul de sosire.

înainte de teleportarea materiei, cercetătorii au făcut să călătorească în primul rând informaţiile, care sunt imateriale. Bineînţeles că ele circulau deja de la un capăt la altul al planetei sau al sistemului nostru solar, prin undele radio. Dar acestea nu reprezintă o teleportare propriu-zisă. In acest caz, comunicarea parcurge un drum cunoscut de fizicieni, deplasându-se cu o viteză, în cel mai bun caz, egală cu aceea a luminii. Teleportarea datelor este însă altceva, nu se ştie cum călătoresc. Tot ceea ce se cunoaşte deocamdată este că nu folosesc nici un mijloc material.

în decembrie 1997, când cercetătorii au aflat că profesorul Anton Zeilinger din Austria afirma că a teleportat un foton, nu le-a venit să creadă. După cum afirma el, *„fotonul a dispărut într-un colţ al camerei ca să reapară instantaneu la câţiva metri mai departe".* Aceasta a fost dovada că materia poate călători instantaneu. După un an, experienţa lui Jeff Kimble, mai puţin spectaculoasă, dar tot atât de importantă, a constat în teleportarea unei raze de lumină, adică a mai multor fotoni, demonstrând că este teleportabilă şi o mare cantitate de informaţie.

Schematic, pentru a teleporta materia, teleportăm informaţia necesară construirii acestei materii. Un electron este o densitate de energie asimilabilă informaţiei. Concret, dacă se teleportează o linguriţă, ea trebuie descompusă până la structura atomică. Practic, se teleportează „schema" obiectului propriu-zis împreună cu toate elementele care-i permit receptorului să reconstituie linguriţa. La drept vorbind, ea nu mai este aceeaşi. Dar dacă nu s-au strecurat greşeli de montare, este imposibil să deosebeşti cele două obiecte unul de celălalt.

Cercetătorii de la Centrul Naţional de Studii Spaţiale (CNES) şi de la Universitatea din Insula Reunion (teritoriu francez din Oceanul Indian) au înzestrat baza lor din localitatea insulară Grand Basin cu prima legătură TESF (transport de energie fără fir) operaţională din lume.

Teleportarea electricităţii, după cum spune Lionel Ollive, autorul unui articol pe această temă din „Science *et Avenir",* este uşor de realizat din punct de vedere fizic. Desigur, nu este vorba de o teleportare

instantanee, care ar fi imposibilă, deoarece „energia se deplasează totuşi pe calea undelor". Călătoria, care se face cu viteza luminii, presupune trei operaţiuni relativ simple: conversia electricităţii în unde, transmiterea undelor şi reconversia lor în electricitate, după receptare.

Conversia electricităţii în unde se întâmplă şi când aprindem lumina: electricitatea este transformată într-o undă ultrascurtă luminoasă. Curentul ajunge în bec şi aprinde filamentul metalic în vid. Acest filament produce o undă ultrascurtă între 0,4 şi 0,8 milimicroni, lumina vizibilă. Dar pentru a face să călătorească electricitatea trebuie utilizate microunde cu o lungime mai mare (circa 12 cm), practic insensibile la perturbările atmosferice.

A doua etapă, transmiterea, nu prezintă nici ea dificultăţi: orice undă transportă energie. Undele sonore, de exemplu, posedă o energie proprie: ele fac să vibreze timpanul. Undele seismice conţin o energie suficient de puternică pentru a distruge imobilele. La nivelul globului, undele electromagnetice (lumina, de pildă) sunt compuse din energie cuantică, fotonii. Urmărind cantitatea de energie a fotonilor, se disting radiaţiile hertziene (cel mai puţin energetice), lumina infraroşie, vizibilă, şi ultravioletă, până la razele X şi gamma, care sunt periculoase. Microundele fac parte din razele hertziene. Transportarea energiei prin microunde este larg folosită, în cazul deplasării energiei fără fir, electricitatea se transformă într-o rază de microunde, similară razei laser, dar invizibilă. Fasciculul este dirijat spre o antenă de recepţie compusă din mii de radiopile.

Omul de ştiinţă francez Guy Pignolet este de părere că ştiinţa ar fi fost capabilă, încă din anii '60, să „producă electricitate pornind de la microunde şi redresând curentul produs printr-o antenă ca o diodă de înaltă frecvenţă pentru a-1 transforma în curent continuu". Elementul care combină o antenă de înaltă frecvenţă şi componenta redresoare se numeşte radiopilă. O radiopilă produce puţină electricitate, dar asociind zeci, sute, mii, milioane de asemenea radiopile se obţine numărul de megawaţi dorit.

Ideea transportării energiei fără fir datează din secolul al XlX-lea, când a fost imaginată de Nikola Tesla, fizicianul american de origine

croată. El a construit la începutul secolului al XX-lea, în Long Island (New York), un turn de transmisie; dar cunoştinţele TESF fiind limitate, proiectul a fost abandonat. El a fost relansat, în anii '60, cu centralele solare orbitale. Plasate în jurul Pământului, giganticele panouri solare au convertit lumina Soarelui în electricitate, care a fost transmisă după aceea spre sol sub forma unor fascicule de microunde. NASA a făcut, în 1975, o experienţă cu o antenă de ascultare a spaţiului cosmic; emiţătorul se afla la un kilometru de receptor şi a fost recuperată 82% din energia expediată. Performanţa era remarcabilă, deoarece la electricitatea care călătoreşte pe fir există o pierdere de energie de circa 15%. Transmiterea de microunde prin fascicule şi-a dovedit eficacitatea, materializându-se în maşini şi avioane dirijate prin microunde.

Dar cea mai realistă aplicare a teleportării cuantice, în afara cercetării din domeniul fizicii pure, este aceea a calculului cuantic. Un computer digital convenţional operează cu biţi, care au valoarea O şi l, însă un computer cuantic foloseşte biţii cuantici, numiţi qubiţi. Aceştia pot fi suprapunerea cuantică a lui O şi l, tot aşa cum un foton poate fi suprapunerea polarizării orizontale şi verticale. Trimiţând un singur foton, telepurtătorul cuantic bazic transmite un singur qubit de informaţie cuantică. Un computer cuantic poate opera concomitent cu mai multe inputuri diferite suprapuse. De exemplu, poate rula simultan un algoritm cu un milion de inputuri, folosind tot atâţia qubiţi cât ar avea nevoie un computer convenţional să trimită un singur algoritm printr-un singur input.

Psihokinezia

Psihokinezia, acţiunea spiritului asupra materiei, este o problemă mult discutată, contestată, aprobată, renegată... Ea a fost un subiect în mare vogă prin anii '70.

Vestitul Uri Geller făcea, pe 23 noiembrie 1973, o demonstraţie în faţa camerelor de luat vederi ale BBC. Sub privirile consternate ale telespectatorilor, el a îndoit până a rupt o furculiţă, susţinând că nu a

Stânga: *unul din cei mai* cunoscuţi *psihokinesişti din lume,* israeiianul Uri *Geller, capabil să îndoaie un obiect metalic fără contact direct.*

Dreapta: Jean-Pierre Girard în timpul demonstraţiei când s-a dovedit că ochelarii pe care îi deplasa pe masă nu erau puşi în mişcare de influenţa gândului sau a vreunui câmp de forţă emis de mâinile sale, ci cu ajutorul unui fir de nailon transparent pe care şi-l legase de un deget.

folosit decât capacitatea sa de concentrare. După aceea, a făcut să funcţioneze un ceas stricat doar la simpla atingere a cadranului. La Stanford Research Institute din California, a fost supus unei serii de experienţe sub controlul a doi fizicieni, Russel Târg şi Harold Puthoff. Aceştia au publicat, în octombrie 1974, un articol în prestigioasa revistă *„Nature",* relatând despre capacitatea de a „vedea la distanţă" a lui Geller.

Câmpul magnetic al lui Geller a fost măsurat cu un aparat numit gaussmetru. Trecându-şi mâinile prin faţa aparatului, Uri a provocat o

puternică mişcare a acului, care s-a deplasat până la capătul scalei, ceea ce indica un câmp magnetic de o intensitate extraordinară. Numeroase alte laboratoare universitare l-au supus unor experienţe pentru a-i măsura puterea. Un aparat Geiger căruia i-a fost supus subiectul a consemnat o radioactivitate sporită în momentul când acesta şi-a trecut mâinile pe deasupra lui, concentrându-se puternic.

Geller a fost contestat cu tărie, mai cu seamă de magicianul american James Randi, care a declarat că oamenii de ştiinţă s-au lăsat înşelaţi de acest scamator abil. Iluzionistul Gerard Majax a dovedit şi el că toate efectele realizate de Uri Geller puteau fi obţinute prin farse clasice, lucru demonstrat, de altfel, concret, de Randi. Geller fusese demascat încă de la începutul carierei sale ca fiind un iluzionist şi numai credulitatea oamenilor poate explica succesul de care s-a bucurat.

Fizicianul Henri Broch, care din 1987 examinase 143 de candidaţi, între care nu se numărase însă şi Geller, i-a întins o cursă mediumu-lui israelian. El a închis o lingură într-un tub de celuloid pecetluit; un semn făcut anume i-ar fi permis să ştie dacă topea tubul sau dacă schimba lingura. Tubul a rămas ca un simbol al sfidării, deoarece Uri Geller nu a îndrăznit să încerce experienţa.

Doi cercetători de la Universitatea din Bath, dr. Brin Pamplin şi dr. Harry Collins, au testat un grup de copii ai căror părinţi pretindeau că au puteri psihokinetice. Izolaţi într-o cameră şi dându-li-se obiectele asupra cărora ar fi trebuit să acţioneze, ei au fost observaţi, fără să ştie, de cercetătorii aşezaţi de partea cealaltă a unui geam special. Crezând că nu-i vede nimeni, copiii au început să îndoaie obiectele încovoindu-le, apăsându-le... Rezultatul a fost că oamenii de ştiinţă au decretat că nici unul dintre obiecte nu a fost îndoit decât prin mijloace normale.

Aceasta nu înseamnă că nu există şi persoane care au cu adevărat capacitatea de a deplasa sau a deforma obiecte numai prin simpla concentrare. Jean-Pierre Girard făcuse nenumărate experienţe de psiho-kinezie, deplasând plăci de alamă când se afla singur, dar nu reuşea să facă acest lucru în prezenţa cuiva, în cele din urmă, reuşeşte să îndoaie nişte bare metalice. Iată cum relatează Nicolas Maillari, autorul unui articol din revista *„Mysteres",* desfăşurarea lucrurilor:

„Jean-Pierre Girard, aşezat la masă, în faţa noastră şi sub ochiul imparţial al camerei de luat vederi, ia o bară de pe masa pe care erau pregătite mai multe bare metalice de dimensiuni variabile şi, ţinând-o cu mâna stângă, dă impresia că îi mângâie cu dreapta aura invizibilă pentru ochii celorlalţi. După două ore, fenomenul se produce. Bara începe să se îndoaie încet, sub ochii uimiţi ai privitorilor. Tot atunci a făcut şi o scamatorie, deplasând nişte ochelari de pe masă, făcându-i să cadă, în cele din urmă, pe podea".

A doua zi, la o observare minuţioasă a imaginilor, la masa de montaj, pe o secvenţă s-a văzut strălucind un fir care era legat de mâna lui Girard. Deci doborârea ochelarilor fusese doar un truc.

întrebat, Girard a răspuns că este o supapă de siguranţă care-i permite să se decompreseze după munca încordată la care este supus în laborator. „Dar am reuşit totuşi să schimb structura moleculară a unor metale, lucru care ar fi greu de trucat chiar dacă aş vrea, neştiind cum ar trebui să procedez." O mic impuls ajutător, după cum spunea el, pe care îl practic uneori, „nu schimbă cu nimic ceea ce a fost dovedit ştiinţific în laborator"...

Jean-Pierre Girard a fost supus celor mai complicate experienţe de parapsihologic întreprinse de Franţa. A fost subiectul experienţelor efectuate în laboratoarele Centrului tehnic al aluminiului, în prezenţa lui Louis Laprince-Ringuet, la Academia de Ştiinţe, a lui Charles Crusard, de la Pechiney-Ugine-Kuhlmann, a maestrului Kiejmann, avocat, a lui Randi, iluzionist, a lui Francois de Closets, jurnalist, şi a altor specialişti avizaţi din Germania, Suedia, Elveţia.

Una dintre experienţe consta în îndoirea unei bare metalice închise într-un tub sigilat (experienţa refuzată de Uri Geller). Forţa musculară care trebuie să fie exercitată asupra unei asemenea bare variază între 20 şi 30 de newtoni pe metru. In cazul lui Girard, forţa lui atinge doar 26 - deci nimic spectaculos. Or, în cursul experienţei, măsurătorile extensometrice au dovedit că asupra barei s-a exercitat o forţă maximală de 70 de newtoni pe metru. Este clar că, dacă ar fi trişat, ar trebui să fie considerat campionul lumii la forţă atletică. Iar în laboratorul de fizica solidelor din Goteborg (Suedia), sub ochiul atent al cercetătorului

Dick Mattuck, Jean-Pierre a reuşit să întindă, prelungind-o, o placă de metal fără să o atingă. Pentru a reproduce mecanic acest fenomen, ar fi fost necesară o forţă de o tonă, iar pentru reproducerea termică, ar fi trebuit atinsă temperatura de 660 de grade Celsius. Aşa că, la palmaresul lui Girard ar mai trebui adăugate şi modificări ale conductibilităţii, precum şi variaţii ale durităţii metalelor, atestate de specialişti.

în anul 1979, James McDonnell, preşedintele firmei McDonnell Douglas, a donat o jumătate de milion de dolari pentru finanţarea creării unui laborator de studii în domeniul paranormalului, la Universitatea din Saint Louis, Missouri. Conducerea operaţiunii a fost încredinţată profesorului de fizică Peter Phillips. El a recrutat, în urma unor anunţuri, doi tineri cu calităţi *psi* (Steven Shaw şi Peter Edwards, care dădeau dovadă de însuşiri excepţionale în ghicirea telepatică a conţinutului unui plic închis, îndoirea barelor de metal fără a le atinge, tragerea unui glonţ doar prin puterea gândului...), dar în cele din urmă s-a dovedit că erau colaboratorii lui Randi şi acesta îi pusese să trişeze ca să demonstreze cât de uşor le este profesioniştilor din domeniul trucajului să-i înşele pe cei de bună-credinţă. Demonstraţia, numită *Proiectul Alpha,* a dat lovitura de graţie cercetărilor din domeniul parapsihologiei.

Dar mai apoi, la Universitatea din Edinburgh, la cererea scriitorului englez Arthur Koestler, a fost creată o catedră de parapsihologic, unde profesorul Robert Morris a relansat bătălia. El s-a ocupat mai ales de experienţele privind *vederea la distanţă,* în care un subiect „emiţător" încearcă să transmită unui „receptor" conţinutul unei scrisori, al unui videoclip.

Magnetismul şi radiestezia

Radiestezia este metoda de detectare a obiectelor prin intermediul unei baghete (nuieluşe) sau a unui pendul şi se bazează pe sensibilitatea la radiaţiile emise de acestea. Căutătorii de surse de apă care sunt chemaţi de sătenii ce vor să sape o fântână pot, cu ajutorul unei nuiele de alun, să depisteze locul exact unde se află pânza freatică.

în 1930, arheologul Tom Lethbridge, care se afla, împreună cu o echipă ştiinţifică, în insula Lundy din Canalul Bristol, pentru a studia mormintele vikingilor, a încercat această experienţă. Sub pământul argilos al insulei se află straturi de rocă vulcanică pe care a căutat să le localizeze. Ca şi apa curgătoare, straturile vulcanice dispun de un slab câmp magnetic. Aşa că, legat la ochi şi cu o nuieluşă de alun în mână, Lethbridge a străbătut cărările înguste ale insulei. De câte ori trecea peste un strat vulcanic, nuieluşa vibra în mâna lui. Colegii, echipaţi cu un magnetometru ultrasensibil, verificau exactitatea localizării.

într-una dintre cărţile sale, Lethbridge scria că mulţi oameni ar putea descoperi izvoarele sau straturile minerale ascunse în pământ, dacă ar şti cum să procedeze. Dacă nu reuşeau, însemna că sistemul electric al corpului lor nu funcţionează cum trebuie.

Un alt fenomen de radiestezie este depistarea magnetismului cu ajutorul unui pendul.

Lethbridge, în articolul *„Experiments in Dowsing",* din volumul *„The Supernaturd Earth",* îşi amintea de o experienţă la care a asistat la Muzeul de Arheologie şi Etnologie al Universităţii din Cambridge. Unii susţin că pendulul poate stabili sexul unui om. Atârnat deasupra capului, el va pendula înainte şi înapoi deasupra unui bărbat, iar la femeie se va învârti în cerc.

Această metodă este folosită cu succes şi la stabilirea sexului fătului din pântecele mamei. Se leagă o verighetă de capătul unui fir şi, ţinându-1 deasupra ombilicului femeii gravide, pendulul va reacţiona diferit în funcţie de sexul fătului: dacă este masculin, pendulul se va mişca pe orizontală înainte şi înapoi, iar dacă este feminin, se va roti în plan orizontal.

Lethbridge raţionează astfel: în ultimă instanţă, un pendul este doar o greutate legată la capătul unui fir, aşa că reacţia este a altcuiva, eventual a subconştientului „căutătorului". Profesorul francez Rocard consideră că sensibilitatea radiestezică s-ar datora magnetitei prezente în corpul omenesc, mai cu seamă în mâini, care ar sesiza variaţiile magnetismului terestru. Se pare că pendulul reacţionează diferit pentru fiecare fel de vibraţie.

Lethbridge a înlocuit metalul de la capătul firului cu o bucăţică de lemn, iar firul 1-a înfăşurat în jurul unui creion, pentru a-1 putea prelungi sau scurta după voie. Apoi a pus pe pământ o bucată de argint, ţinând pendulul deasupra ei, şi a început să lungească treptat firul până când a ajuns la 56 cm (când a reacţionat pendulul).

Tot Lethbridge relatează cum, ducându-se pe un teren, despre care se ştia că deţinea vestigii de pe vremea Tudorilor, a început să-1 testeze cu pendulul pentru a vedea ce găseşte. Astfel, a constatat că plumbul acţionează asupra pendulului la o lungime de 56 cm, învârtindu-se în cerc. La acest indice a găsit într-un loc, sub pământ, un ciob dintr-un vas de Rhineland (or, vasele de lut din secolul al XVII-lea erau smălţuite cu plumb). Continuând căutarea, a găsit o bucată de aramă şi alte obiecte din diferite metale, fiecare dintre ele făcând să vibreze pendulul la o anumită lungime a firului.

Rămânea totuşi o problemă neelucidată: cum să faci distincţie între plumb şi argint, când ambele impresionau un pendul cu o lungime a firului de 56 cm? S-a dovedit că pentru stabilire nu este suficientă numai lungimea firului, ci şi numărul de rotaţii ale pendulului. Pentru plumb se roteşte de 16 ori, după care revine la pendularea normală, înainte şi înapoi; pentru argint - de 22 de ori.

Se pare că natura are un cod de identificare pentru fiecare substanţă. Şi nu numai pentru acestea, ci şi pentru culori şi chiar pentru idei şi sentimente. Lungimea de 102 cm a firului reacţionează la mânie, dar şi la moarte, frig şi întuneric.

Lethbridge a făcut de nenumărate ori experienţele şi răspunsurile au fost întotdeauna aceleaşi.

Pendulul reacţionează la ideea de mândrie, de viaţă, de pericol, tot atât de prompt ca şi la substanţe. Deasupra unei scrisori nedeschise, de exemplu, sesizează emoţia trăită de cel care a scris-o. Există persoane senzitive care simt vibraţiile direct, fără ajutorul nuielei sau al pendulului.

După luni de zile de experienţe, Lethbridge a întocmit tabele cu diverşi „coeficienţi" şi a constatat că 102 cm este un fel de limită. Toate substanţele pe care le-a testat se înscriau până la lungimea de

102 cm. Ajungând în acest punct, a observat ceva foarte ciudat. De pildă, sulful face să reacţioneze un pendul de 18 cm, dar dacă firul este prelungit până la 120 cm (102+18), acesta va reacţiona din nou la sulf, însă cu o mică deviere laterală. La fel se petrec lucrurile cu tot ceea ce se înscrie până la 102 cm.

Deci, 102 cm este „coeficientul" pentru moarte.

Lethbridge îşi pune întrebarea firească: atunci când pendulul reacţionează la peste 102 cm, înseamnă că el reacţionează dincolo de moarte sau într-o altă dimensiune?

Şi a mai constatat ceva: sub 102 cm nu există „coeficient" pentru noţiunea de timp; pendulul pur şi simplu nu răspunde - tot aşa cum nu poţi aprecia viteza unui râu dacă mergi cu aceeaşi viteză pe care o are curentul pe firul apei. Dar într-o lume de dincolo de moarte poate exista o reacţie la ideea de timp. Aşa s-a şi întâmplat: la un fir de 152 cm s-a observat o reacţie puternică la noţiunea de timp. Prelungind firul la peste 305 cm, din nou n-a mai existat nici o reacţie la această noţiune... Lethbridge şi-a explicat această ciudăţenie prin faptul că există o parte a minţii omeneşti care ştie să răspundă la orice întrebare. Cercetările 1-au dus într-un domeniu bizar, unde toate ideile tradiţionale par să fie răsturnate. „Noi trăim într-o lume tridimensională, unde totul ni se pare normal; dacă am trece în altă lume, ar trebui să ne adaptăm şi modul de gândire".

Psihometria

Capacitatea de a primi impresii tactile, care se transformă într-o regiune a creierului în imagini sau în viziuni, se numeşte psihometrie.

Există persoane care-şi procură de la altă persoană un obiect (o batistă, un portmoneu etc.) pe care, atingându-1, pot să descrie cu precizie, de la distanţă, ce gândeşte sau ce face proprietarul obiectului în acel moment.

Cum poate un obiect să transmită aceste impresii? Iată cum explică Rampa fenomenul. Când cineva ţine o monedă în palmă, aceasta împrumută căldura mâinii. Dacă se amestecă după aceea moneda

printre altele de pe o masă, nu va fi greu de descoperit. Fenomenul nu are deci nimic supranatural.

^ *Gânduri transformate în energie*

Un profesor englez de fizică şi-a descoperit, cu ani în urmă, calităţi paranormale; el reuşea să aprindă becurile fără a le conecta la o priză,

într-o zi, i s-a întâmplat ceva incredibil. Aflându-se la biroul de lucru, unde corecta nişte lucrări scrise ale elevilor, deodată i s-a stins becul de la lampa de masă, fără să se fi atins cineva de întrerupător. L-a deşurubat şi a încercat să-i controleze filamentul, să vadă dacă este ars. Dar, apucându-1 de partea inferioară, care se înşurubează în fasung, becul s-a aprins brusc în mâna lui. Bineînţeles că 1-a scăpat din mână pe pardoseală, unde s-a transformat în cioburi. Surprins, s-a dus la debaraua unde avea becurile de rezervă ca să ia unul nou şi să repete experienţa. Apucându-1 cu circumspecţie, becul a reacţionat în acelaşi mod, adică s-a aprins în mâna lui. A refăcut de mai multe ori experienţa, ca să se asigure că nu se înşelase, iar rezultatul era mereu acelaşi. La început nu a spus nimănui, dar a continuat experienţele. Cu ajutorul unor electrozi, a reuşit să facă să funcţioneze unele aparate de uz casnic: un mixer, o pilă electrică şi chiar un trenuleţ electric de jucărie... Şi toate acestea numai cu forţa minţii sale.

^ *Gândul este mai puternic decât drogurile*

Instructorii şi antrenorii sportivi sunt de acord în privinţa importanţei pe care o are gândul asupra performanţelor, dar mecanismul prin care mintea acţionează asupra trupului a rămas încă un mister pentru oamenii de ştiinţă. Dar, aşa cum medicii susţin că gândurile pozitive pot influenţa evoluţia unor boli (efectul placebo), tot aşa, psihologii cred că gândurile pot afecta creierul şi, prin el, trupul. „Exerciţiile mintale pot contribui la creşterea forţei reale şi a performanţelor", declara cercetătorul în neurologie Ian Robertson, de la Trinity College din Dublin, care, în cartea sa, „Mind *Sculpture",* descrie puterea de acţiune a minţii. Vizualizarea activează multe dintre circuitele neuronale. Imaginea din ochiul minţii noastre poate transforma

regiunea corespunzătoare din cortexul nostru vizual. Aşa cum imaginea poate activa cortexul vizual din creier, tot aşa, imaginându-ţi mişcări, poţi activa cortexul motor, remarca Stephen Kosslyn, de la Universitatea Harvard. Imaginaţia vă poate contracta şi relaxa muşchii degetului arătător al mâinii drepte, să zicem, fără să-l mişcaţi. Dacă faceţi acest exerciţiu mai multe minute pe zi, timp de patru săptămâni, veţi remarca la sfârşitul perioadei că puterea degetului a crescut cu 20%, după cum au constatat şi cercetătorii, în 1992, când au făcut această experienţă, în urma vizualizării nu se schimbă nimic în musculatura propriu-zisă a degetului, dar se întăreşte legătura dintre nervii şi muşchii care controlează circuitul pornit din cortexul motor. „Creşterea puterii este cauzată de modificările din creier", afirmă Robertson.

Probabil că de aceea este atât de important ce-şi imaginează atleţii: „încercăm să-i facem să-şi regândească performanţele ideale", declara consultantul în psihologia sportului Peter Haberl. Acest lucru pare a fi extrem de eficace în disciplinele care presupun o serie de mişcări de mare precizie, cum ar fi: săriturile în lungime, saltul cu prăjina, săritura de pe trambulină. Deşi oamenii de ştiinţă nu au scanat încă creierul unui săritor de pe trambulină care face un triplu salt cu răsucire, ei au măsurat activitatea creierului celor care efectuau alte mişcări complexe. Un studiu din 1995, realizat la Boston, a comparat regiunile din creier ale celor care fac exerciţii practice la pian cu ale acelora ce fac acelaşi lucru doar în imaginaţie. Zona creierului rezervată mişcării degetelor, din ambele grupe, a prezentat îmbunătăţiri substanţiale evidente, în acelaşi an, cercetători londonezi în domeniul neurologiei au descoperit că la persoanele care îşi închipuiau că mişcă o manetă de control erau activate aceleaşi zone din creier ca şi la acelea ce o mişcau în realitate.

Aruncătorul cu suliţa Steve Backley (câştigătorul medaliei de bronz la Barcelona, 1992, şi al medaliei de argint la Atlanta, 1996), după ce îşi scrântise glezna cu câţiva ani în urmă, nu mai putea să meargă. El a reuşit să-şi păstreze condiţia fizică numai datorită „gimnasticii mintale". Stând pe un scaun, şi-a imaginat cum aruncă suliţa pe fiecare din marile stadioane ale lumii, exersând o mie de asemenea vizualizări. „Când s-a

Steve Backley, o dovadă incontestabilă a puterii mentalului asupra fizicului.

întors în competiţii a realizat performanţe de necrezut. Prin exerciţiul său imaginar, şi-a stimulat reţeaua de neuroni de legătură, îmbunătă-ţindu-şi îndemânarea". Vizualizând tiparele de legătură... le-a menţinut", explică Robertson.

Acelaşi lucru crede şi triatlonistul Nick Radkewich că s-a petrecut în creierul său ca rezultat al vizualizării cursei cicliste. „Mi-am imaginat cursa, turnantele dificile. Era ca şi cum aş fi fost spectator, privind cu ochii mei cursa, urmărind traseul, văzând desfăşurarea ei." Aceste vizualizări mentale pot întări circuitele neuronale; milioane de neuroni acţionează concordant şi îndrumă mişcări complicate, cum sunt cele din lupte, făcându-le să devină aproape automate. Lincoln Mcllravy, din echipa de lupte a Statelor Unite, categoria grea, nu are nici o îndoială că, gândind mişcările, poţi implica creierul, aşa că el reia în minte desfăşurarea meciurilor ca să realizeze automatizarea mişcărilor, ajungând ca în timpul competiţiei să acţioneze din instinct.

Exerciţiul mental poate chiar să-l obosească până la epuizare pe cel care-l practică, după cum afirmă un alt atlet, Davidson, săritor. El susţine că într-o noapte a vizualizat de atâtea ori în creier fiecare săritură, până când s-a simţit epuizat.

Aceasta reflectă intensa concentrare pe care o presupune exerciţiul mental. „Activitatea creierului poate fi literalmente sculptată, scrie Robertson în cartea sa, punând în funcţiune sau întrerupând diversele seturi de sinapse". Pentru aceasta este trebuie folosită atenţia ca pe un ingredient important. „Cu cât capeţi mai multă îndemânare, cu atât eşti mai puţin conştient sau te gândeşti mai puţin la ceea ce faci, subliniază psihologul şi kinestezologul sportiv John Raglih de la Universitatea din Indiana. Astfel, lovitura, saltul, săritura... devin automate. Cu cât exersezi mai mult o serie de mişcări precise, cu atât este solicitată mai puţin activitatea creierului în timpul executării lor".

Sunt toate acestea dovezi care vin în sprijinul ipotezelor paranormale? Sau doar îndemnuri la cercetare şi la o abordare lipsită de prejudecăţi a unor domenii ce se vor dovedi, poate, în secolul al XXI-lea, capabile să aducă o contribuţie majoră la dezvoltarea speciei şi civilizaţiei umane?

Rămâne ca timpul să dea răspuns la aceste întrebări...

Cuprins

FORŢA CREATOARE A GÂNDULUI 3
SOCIETĂŢI SECRETE 6
Societăţi esoterice..... 7
OAMENII ÎN NEGRU 11
Nemuritorii 12
"Protectorii" 14
FRÂNTURI DE ETERNITATE..... 18
OAMENI CU PUTERI NEOBIŞNUITE 22
Contemporani legendari 23
Sfidarea paranormalului 26
STĂRI MODIFICATE ALE CONŞTIINŢEI 29
Meditaţia 34
Transa 35
Levitaţia 36
Proiecţia astrală 38
Experienţa morţii aparente 43
Bilocaţia 45
Hipnoza 48
Telepatia 56
DINCOLO DE NOI 67
Reflexul de supravieţuire 69
Mărturii din pragul morţii 71
APLICAŢII CONCRETE
ALE FENOMENELOR PSI 74
Teleportarea 74
Psihokinezia 78
Magnetismul şi radiestezia..... ,..... 82
Psihometria..... 85